

Sherlockiana

MEDDELELSER FRA
SHERLOCK HOLMES KLUBBEN I DANMARK
THE DANISH BAKER STREET IRREGULARS

"I hear of Sherlock everywhere"

Nr. 1, 2024 * 69. Aargang

Du kan stadig lige nå det!

Lige netop her skulle en genfortælling af begivenhederne ved Sherlock Holmes Klubbens årsmøde og generalforsamling i januar have udspillet sig, men øjeblikket før fingrene begyndte deres muntre dans hen over tastaturet, ramtes redaktørens opmærksomhed af en oplysning på nettet der krævede udelte opmærksomhed: *I perioden 14. november 2023 til 17. marts 2024 huser Versailleslottet den største udstilling nogensinde af den franske maler Horace Vernets værker.* Så hvis man hører til gruppen af hurtige beslutningstagere med fritid når det passer én, kan man stadig lige nå at tage til Paris og opleve udstillingen.

Hvorfor er denne akutte oplysning relevant på netop dette sted? Fordi det længe har været en fastslået teori at den ene af Sherlock Holmes' bedstemødre var søster til Horace! Teorien udspringer af denne afsløring som Holmes kommer med i "Den Græske Tolk": "Min bedstemor var søster til Vernet, den franske kunstner. Kunst i blodet har det med at antage de særeste former."

Og her springer redaktøren et langt stykke ind i det udsatte referat af begivenhederne på årsmødet og afslører for dem der ikke deltog, at en af de traditionelle skåltaler antog en chokerende karakter af teoridrab! Idet Dinna Bjørn uden manuskriptstøtte gjorde rede for malerslægten Vernets historie, blandt andet de kærlige sider af den og hvad dermed fulgte. Det var en omfattende og faktafyldt redegørelse som jeg ikke havde ånds nærværelse til at tage noter om. Da jeg måtte bede Dinna om hjælp, sendte hun mig venligt dette resumé:

"Man er gået ud fra (p.gr. af fødselsår) at Holmes' bedstemor måtte være en søster til Horace Vernet. Han havde dog kun én søster, der ikke var særlig kunstnerisk og som levede et vældig anonymt og kedeligt liv, så min teori går da ud på, at der igen måtte være tale om enten en trykfejl eller én af Watsons sædvanlige 'sjuskefejl' - eller muligvis en bevidst tilsløring af fakta som Holmes havde pålagt ham (jeg hælder til det sidstnævnte!) - og at der ikke var tale om en 'grandmother' men en 'great-grandmother' - for så begynder historien at blive interessant, idet søsteren til Carle Vernet (der var Horace Vernets far), som hed Marguerite Emilie Felicité Vernet, var en langt interessantere person! Hun var

selv kunstner og blev i 1794 halshugget sammen med sin veninde Rosalie Filleul, som hun boede hos i Chateau de la Muette uden for Paris efter sin skilsmisse fra arkitekten Jean-Francois Therèse Chalgrin (der bl.a. stod for tegningerne til Triumfbuen!), som hun var blevet gift med som blot 16-årig!

Det interessante omkring hendes historie er også, at hun havde en elsker i årene før hun blev guillotineret, og jeg er da sikker på, at hun fik en søn med ham, og at denne søn efter hendes halshugning blev bragt til USA af Benjamin Franklins "uægte" søn, som boede der og var blevet en anset advokat. Hans far, Benjamin Franklin, var jo Amerikas første ambassadør i Frankrig og boede i en periode i Passy, tæt på Chateau de la Muette, hvor han lærte begge de to damer at kende og vist var lidt forelsket i Rosalie, der også havde en søn og var blevet enke. Derfor tror jeg, at det altså var Benjamin Franklins søn, William, der sørgede for at de to nu moderløse sønner blev adopteret af gode familier i England, hvor Marguerites søn da voksede op hos familien Holmes og siden selv fik en søn, der er Holmes' far! Hvem han da blev gift med, og hvor hun kom fra, kan jo give stof til min næste granskning! Normalt har teorien jo været, at det var Sherlock Holmes' mor, der bragte Vernet-blodet ind i familien."

Aktualiseringen af Vernet-historien gjorde det nærliggende at lade disse sider indeholde en artikel fra 1863 om Horace Vernet i ugebladet *Illustreret Tidende*, en artikel jeg fandt da jeg i anden anledning skulle bruge en artikel om Wilhelmine Neruda fra 1862. Denne anden anledning omtales af Michael Skov Lambek på side 6. Og efter dette sidespring er der nu tid og plads til forsidehistorien:

Klubbens Aarsmøde 6. januar

Frederiksberg Rådhuskælder var igen i år stedet hvor en snes klubmedlemmer mødtes for at sætte tingene på plads og dele samværrets glæde. Og ikke mindst for at holde mindet om Sherlock Holmes og hans verden levende og sprællende i nutiden. SH-Klubbens stifter, Agner Damgaard

Sherlockiana udkommer 3 gange om året
Redaktør: Svend Ranild
redaktion@sherlockholmesklubben.dk
Grundlagt i 1956 af A. D. Henriksen
ISSN 0902-0330 / Sat med Baskerville

Henriksen formulerede det engang således: "...” (Jeg havde troet at det ville have været en nem opgave at finde et passende citat fra A. D. at indsætte her. Desværre ikke. (Red.))

Mødet begyndte som vanligt med selskabets fremsigelse af *Musgrave-ritualet*, anført af Anne Holst Thorsner. Derefter afvikledes generalforsamlingen:

1. Valg af dirigent og referent: Torben Carlsen blev valgt som dirigent, og Claus Lund Rosenkilde blev valgt som referent. Herefter kunne dirigenten konstatere, at generalforsamlingen var lovligt indkaldt.

2. Præsidentens beretning: I rollen som præsident berettede Mia Stampe Lagergaard om de sager og begivenheder der havde berørt klubben i året 2023. Hun har henlagt beretningens offentliggørelse til næste store afsnit. Hendes beretning blev godkendt med applaus.

3. Skatmesterens beretning: Uden direkte at nævne egentlige tal gennemgik skatmesteren klubbens regnskab for 2023. Gennemgangen gled lydefrit over i en causerende gennemgang af *Frygtens Dal*, nærmere bestemt Conanens eneste kasserer. I sidste ende blev regnskabet dog godkendt.

4. Valg af præsident, bestyrelse og revisor: Mia Stampe Lagergaard blev genvalgt som klubbens præsident og takkede behørigt. Resten af bestyrelsen blev ligeledes genvalgt og består derfor af Mia Stampe Lagergaard, Michael Skov Lambek, Christian Monggaard, Svend Ranild og Palle Schantz Lauridsen. Torben Carlsen fik genvalg som revisor.

5. Forslag fra bestyrelsen: Der var ingen forslag derfra.

6. Forslag fra medlemmerne: I samme ånd var der heller ingen forslag fra medlemmerne.

7. Eventuelt: Christian Monggaard kunne fortælle om Mofibos nye Sherlock Holmes-satsning, "Becoming Sherlock - Den røde cirkel", af den engelske forfatter Anthony Horowitz. Den anbefalede.

Herefter blev generalforsamlingen erklæret for afsluttet.

Præsidentens beretning

På Sherlock Holmes-fronten har 2024 været et dejligt år. Vi har haft nogle rigtig gode sammenkomster i løbet af året herhjemme, og jeg har selv haft dejlige oplevelser i udlandet. Herom senere.

Den største begivenhed var selvfølgelig at Palle Schantz Lauridsen blev udnævnt til Baker Street Irregular i New York sidste januar. Det fejrede vi som bekendt ved seneste årsmøde, men ret beset hører denne glade information til i årsberetningen for 2023. Palles meriter og investituret "The Royal Family of Scandinavia" blev beskrevet i detaljer i årets første *Sherlockiana*.

Aktiviteter i scions

Jeg har ikke noget nyt fra Bjarne Rother vedrørende *The Cimbrian Friends of Sherlock Holmes*, der har base i Aalborg. Torben Carlsen har informeret mig om, at *The Five Orange Pipes* er reduceret lidt i antal, men at man skam stadig mødes af og til, senest sidst i november 2023 på 90'eren på Gl. Kongevej, hvor det lille eksklusive selskab spiser smørrebrød, drikker slow beer og snaps (senere kaffe) og ryger god tobak. Der vil formodentlig allerede finde et møde sted igen i marts.

Michael Bjarre skriver om året i *The Common Loafers of Kolding*, at der i 2023 har været afholdt tre møder. Efter-

hånden er det en tradition, at møderne afholdes i juni, august og november måned og således faldt det også ud i år. Forud for alle tre møder har der været læsning af skrifter fra Sherlock Holmes' arkiv, og møderne har efterfølgende indeholdt diskussioner om disse tekster, naturligvis udbringning af de traditionelle conaniske skåler samt indtagelse af middag. Møderne fandt sted på forskellige restauranter i Kolding, og to af møderne rummede også besøg på loafernes elskede engelske pub. Til mødet i august havde *The Common Loafers* besøg af Anastasia Klimchynskaya, BSI, fra Chigaco og hendes herboende veninde. Anastasia blev i 2022 udnævnt æresmedlem af The Loafers.

I *The Speckled Gang of Copenhagen* har der været flere forskellige sammenkomster. For det første er der afholdt tre spilleaftener, hvor den aktuelle gruppe - med dynamisk ud-

skiftning af deltagere fra gang til gang - mødes privat (har været hos Anne Holst Thorsner og Lene Cordes) og fortsætter udforskningen af den Sherlock Holmes-brædspilspakke, der blev påbegyndt året før. Man må erkende, at det endnu ikke er lykkedes at opklare det opstillede mysterium - godt det ikke er et kriterium for medlemskab i Sherlock Holmes Klubben. Men der er jo seks spil endnu ... Gruppen overvejer at nedsætte sig som et egentligt scion under Klubben - der skal bare lige findes det helt rigtige navn. Første spil i år forventes inden for nogle måneder.

Dernæst mødtes The Gang i juni til den nu traditionelle VicPic - en dejlig victoriansk picnic i Frederiksberg Have og Søndermarken. Omtalt i *Sherlockiana* 2-3.

I efteråret mødtes The Gang privat hos Michal Skov Lambek til en vældig fornøjelig aften med fællessang og fremlæggelse af undersøgelser af særlig østeuropæisk-inspiret musik i Sherlock Holmes-film samt "Udviklingen af længden på introer".

Endelig var flere danske medlemmer i december i Malmø og mødtes med vores gode svenske ambassadør Anders Hammerqvist til en charmerende lille operaforestilling baseret på historien *Skandale i Bøhmen*. Denne udflugt "hinsidan" er beskrevet i seneste *Sherlockiana*.

Øvrige aktiviteter

Jeg selv repræsenterede også Klubben ved den internationale Sherlock Holmes-konference, der var arrangeret af The Reichenbach Irregulars og blev afholdt i Schweiz primo juni. Mit oplæg derfra får I senere her i aften.

Og sidst men ikke mindst har Svend Ranild i årets løb igen lagt tre smukke nyhedsblade i vores elektroniske postkasser. I stort omfang har også Michael Skov Lambek og Palle Lauridsen sat deres aftryk, ligesom der er bidrag fra Claus Rosenkilde, Christian Monggaard, Torben Carlsen og Erik Skyum-Nielsen (via en artikel fra *Information* 2022) samt undertegnede. Lambek Junior gjorde sig bemærket ved et gæsteindlæg i seneste *Sherlockiana*, Michael Bjarre stod for referatet fra sidste års generalforsamling og Paw Mathiasen har konstrueret krydsord. Tak til jer alle - det er virkelig sjovt at dykke ned i, og jeg kan rigtig godt lide, at indholdet

spænder fra det supernørdede til det lette og spøgefulde. Og som altid vil jeg slutte med en opfordring til alle øvrige om også at bidrage. Der er plads til både længere artikler og små notitser om noget Holmes-relateret man kan støde på rundt omkring i hverdagen.

Planlægning af jubilæum

Vi - dvs. bestyrelsen og alle der har lyst til at være med - har holdt flere indledende møder om, hvad der skal ske i jubilæumsåret 2025. Og følgende er på tegnebrættet indtil nu:

Som vi allerede har annonceret tidligere, forventer vi at arrangere en tur til England - formentlig som tre dele, hvor man kan vælge at deltage i en eller flere. Stederne vil da være Sussex, Dartmoor og London. (Turen er 100% deltagerfinansieret, altså ikke tilskud fra Klubben.)

The Baker Street Journal har givet os den ære at hele særudgaven *Christmas Annual 2025* dedikeres til "75 years of the Sherlock Holmes Klubben." Vi er mange, der nu har en opgave med snarest at levere et godt bidrag til Jens By-skov Jensen, der er redaktør.

Christian Monggaard og Michael Skov Lambek har planer om en dansk publikation af et festskrift der viderefører Henrys personlige 1975-publikation om Klubben med den internationale orientering i AD's Årbøger - blander nyskrevne tekster (både fiktion & non-!) og skelsættende eksempler på ældre forskning - og fortæller om sherlockiana generelt i Danmark, men især om Klubbens bidrag til SH-forskningen og udfoldelsen herhjemme.

Og endelig vores *årsmøde i 2025* ... det rykker vi endnu en gang ud af traditionens (trælse) mørke januar. Det vil blive *den 10. maj*. Og vi er begejstrede over, at vi - takket være vores medlem Claus Lund Rosenkilde - har fået mulighed for at afholde denne festaften i et af Frimurerlogens smukke lokaler på Blegdamsvej i København. Jeg håber der er flere af vores udenlandske fellow sherlockians som kunne have lyst og mulighed for at deltage.

Det er jo ikke gratis at udgive bøger og holde stor festivitas, men bestyrelsen har besluttet at vi bruger en stor del af foreningens beholdning til at gøre festaften økonomisk overkommelig for alle (sikkert omkring 300 kroner, all inclusive). Bestyrelsens holdning er at pengene skal bruges hvor flest medlemmer kan få glæde af dem, og det er jubilæumsårsmødet og den endnu ikke detaljeret planlagte udgivelse.

Medlemsstatus

Først skal det nævnes at der ikke er kommet nye medlemmer til i 2023, og der er heller ingen der har meldt sig ud. Men det er værd at nævne at *Lise Lotte Frederiksen*, som ikke er med i aften, har været klubmedlem i 40 år!

Men desuden har vi en ganske særlig jubilær, og det er en person som virkelig er en trofast deltager ved Klubbens årsmøder og som utrætteligt har taget billeder og også ofte bidraget med musik til fællessangen: Kære venner, *Bjarne Juul* kan i dag fejre 50-års jubilæum i Sherlock Holmes Klubben i Danmark ... Giv ham en hånd! Med denne præstation følger et diplom, og der er måske endda også en lille gave. Men det vigtigste og fornemste er jo, at man bliver udnævnt til **ÆRESMEDLEM** i Klubben.

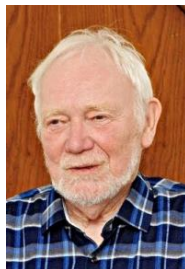
Tillykke!

Mia Stampe Lagergaard

Resten af januaraftenen

Indledtes med festmiddagen: Forret: Lakseroulade af røget laks, spinat, ristede boghvedekerner og grøn urteolie / Hovedret: Indbagt oksefilet, trøffelcreme, serranoskinke, rodfrugtpuré, rødvingsglace og sæsonens garniture / Dessert: Gateau marcel og vaniljecreme. Så er det på plads. Videre til ordene i munden på deltagerne.

Netop ovennævnte og nyudnævnte æresmedlem Bjarne Juul holdt en skåltale for Moriarty, som var fuld af truende bogstavvariationer, udsprunget af betydningen af det grumme latinske ord "mors". Spooky! Så overtog Dinna Bjørn skålen og fremlagde sit forskningsprojekt om Vernet-gåden, som allerede refereret.

Sherlock Holmes Klubben er en sangglad forsamling. I sidste nummer af Sherlockiana refererede Michael Skov Lambek forløbet af en hyggelig sang- og musikaften på sit domicil. To af de værker som fremførtes den aften, blev også entusiastisk afsunget på årsmødet: Den nu uundværlige fællessang "Baker Street", oversat af Palle Schantz

Lauridsen, plus sangen "Sherlock Holmes' Fødselsdag" fra 1954 (det år Holmes fyldte 100). Sangstemmerne akkompagneredes af samme Palle.

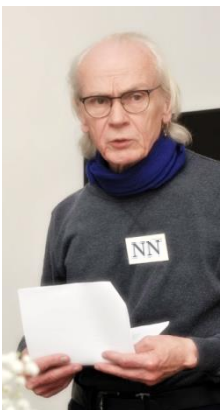
Aftenen havde et strammere program end bestyrelsen havde forudset ved planlægningen. De næsten sidste planlagte indlæg var disse: Torben Carlsen talte om Basil Rathbone, og Mia talte om "Strandløven Watson". Der var annonceret to punkter mere, som måtte aflyses. Det årlige gruppebillede blev knipset (også det af Bjarne), men uden Frank Lund, Aamund Grimstad og Christian Monggaard, som alle skulle nå et tog. En noget brat afslutning på en ellers dejlig af-

Extraconaniske personer

Af Svend Ranild

Klubbens Aarsmøde* havde som nævnt på side 3 et strammere program end forudset ved planlægningen. Det fjerdesidste programsatte indlæg var Torben Carlsens snak om Basil Rathbone som Sherlock Holmes, på film og i radio. Undervejs i den blev det indlysende at den planlagte quiz måtte aflyses. Det gjorde ikke så meget. Den kan bruges ved en senere lejlighed. Under det tredjesidste indlæg, Mias underholdende og indholdsrige lysbilledforedrag om victorianernes badeliv, blev det så også klart at der heller ikke ville blive tid til mit foredrag om "extraconaniske personer". Da det var tænkt som et oplæg til omdelingen af den aktuelle udgave af mine årlige *Studier i Rødt*, måtte jeg derfor i hast opremse nogle hovedpunkter mens gæsterne pakkede sammen og havde opmærksomheden rettet mod udgangen. Og derefter uddele publikationen *Mig og Wilma* og bede folk rette årstallet "1878" på side 24 til "1880" (en fejl jeg først havde opdaget nogle timer tidligere). På dette sted vil jeg meddele det jeg ville ønske jeg havde sagt den aften:

Conanen består af 60 tekster. Den ældste af dem, *A Study in Scarlet*, skiller sig på flere måder ud fra alle de øvrige 59. Og når man først bliver opmærksom på de mange personnavne som optræder i *Stud*, indser man at en af de markante forskelle netop er mængden af rigtige mennesker som dukker op i teksten. Eller med et høfligere ord: extraconaniske personer. Personer som eksisterede i den fysiske verden før deres eksistens blev trukket ind i den verden Watson bevæger sine læsere igennem.

Sådanne personer er der 25 af i *Stud*. Det er blandt andet disse syv: Boccaccio, Chopin, Darwin, Euklid, Malthus, Mendelssohn og Poe – et tilfældigt udpluk af de 25. De tre andre romaner er selvfølgelig de conaniske tekster der har næstflest (men meget færre) extraconaniske referencer: *The Sign of the Four* (15), *The Hound of the Baskervilles* (12) og *The Valley of Fear* (15). Der er kun 14 tekster (noveller) som ikke rummer sådanne referencer. 12 noveller har kun én reference. Et helt tilfældigt eksempel på dette er "The Greek Interpreter", hvor den franske maler *Vernet* omtales. Blot for at nævne et eksempel. (Da jeg havde formuleret de sidste sætninger, blev jeg klar over at jeg havde glemt at endnu en virkelig person nævnes på næste side i novellen: *Dio-genes*, som lånte sit navn til Mycrofts klub).

Conanen rummer også en del referencer til virkelige begivenheder. Ikke mindst krigsbegivenheder, som der var

mange af i hele Storbritanniens imperialistiske periode. For eksempel den Anden Afghanske Krig, som bragte Watson ind i billedet i debuten *A Study in Scarlet*. Men den krig afsluttedes i 1880 og var derfor ikke samtidig med teksten, som blev skrevet i 1886 og udgivet året efter.

En extraconaniske begivenhed som var samtidig på denne måde, er Første Verdenskrig, hvis indledning varsles i novellen "His Last Bow", som blev udgivet i september 1917, mens krigen stadig rasede. I novellen omtales seks extraconaniske personer: Tysklands kejser **Wilhelm II** (1859-1941), Østrigs kejser Franz Joseph I (1830-1916), grev Ferdinand von Zeppelin (1838-1917), radiopioneren **Guglielmo Marconi** (1874-1937) samt bilpionererne **Karl Benz** (1844-1929) og **Henry Ford** (1863-1947). Men det var kun Wilhelm og de tre pionerer som levede da teksten blev skrevet og udgivet. (Jeg glemte at nævne Benz og Ford i *Mig og Wilma*. Ingen er vist fuldkommen).

Verdenskrigen er et sjældent stykke samtidig virkelighed som her trængte sig ind i Conanens virkelighed. Og det skete i den tekst som da den udkom, fremstod som den allersidste Sherlock Holmes-fortælling nogensinde fra Doyles og Watsons forenede hånd. Det var næppe nogen tilfældighed. (Fire år senere begyndte den drypvise udgivelse af de 12 noveller som i 1927 samledes i *The Case Book of Sherlock Holmes*, og hvis *centennial* nogle fejrer i disse år).

Der er ikke mange samtidige extraconaniske personer i Conanen. Min søgen har kun øjnet ganske få andre:

Dronning Victoria (1819-1901): "Holmes [adorned] the opposite wall with a patriotic V. R. done in bullet-pocks" (*Victoria Regina* – "The Musgrave Ritual" 1893).

Alphonse Bertillon (1853-1914), kriminalekspert: I "The Naval Treaty" (1893) tager Holmes navnet i sin mund, og i *The Hound of the Baskervilles* (1902) gør dr. Mortimer det.

Jean De Reszke (1850-1925) og **Édouard De Reszke** (1855-1917), operasangere: "I have a box for 'Les Huguenots.' Have you heard the De Reszkes?" (Holmes' slutreplik i *The Hound of the Baskervilles*, 1902).

Pablo Sarasate (1844-1908): "Sarasate plays at the St. James's Hall this afternoon" ("The Red-Headed League", 1891). Den spanske violinvirtuos var en af fem samtidige extraconanoner som levede af musikalske udfoldelser. Fem? Hvem var da de to sidste? De optræder i den eneste anden samtidige extraconaniske begivenhed i Conanen. Og det er ikke nogen tilfældighed at jeg bruger ordet "optræder".

Alle årene fra 1861 til århundredskiftet kunne londonerne i vintersæsonerne opleve en række meget populære koncerter med klassisk musik i St. James' Hall på Piccadilly, indtil 1895 ledet af pianisten og dirigenten Charles Hallé. Fra 1869 og i årene frem stod en meget berømt og beundret kvindelig violinvirtuos regelmæssigt på programmet. En sådan Hallé-koncert var et fikspunkt i samtidens London. Et begreb. Og den eneste anden extraconaniske begivenhed som er samtidig med tilblivelsen og udgivelsen af den conaniske tekst den kan opleves i. Hvilken?

*Det er tænkeligt at medlemmer som er kommet til Klubben i 1990'erne og senere, har studset over bladets vane med at stave ordet "års møde" som "Aarsmøde". Den lille særhed er en hilsen til tegneren Henry Lauritzen (1908-91), redaktør af *Sherlockiana* (1971-87) og Klubbens præsident (1972-87). Henry tillod ikke at rettskrivningsreformen fra 1948 blandede sig i hans egne skrifter. Husk i øvrigt at ordet ikke staves sådan som det netop er gjort her.

Slå op på kapitel 4 i *A Study in Scarlet* og find disse to Sreplikker fra Holmes' mund: "We must hurry up, for I want to go to Hallé's concert to hear Norman Neruda this afternoon." / "And now for lunch, and then for Norman Neruda. Her attack and her bowing are splendid. What's that little thing of Chopin's she plays so magnificently: Tra-la-la-lira-lira-lay."

Hallé? Norman? Neruda? Læseren møder ikke disse navne igen i *Stud.* Og heller ikke i resten af Conanen.

Da jeg som dreng opdagede Sherlock Holmes og de bøger han oprådte i, bed jeg vist ikke særligt mærke i disse henkastede ord (som jeg læste i Verner Seemans oversættelse fra 1945, genudsendt som paperback i 1964). Måske var jeg ikke klar over at *Norman* var et drengenavn, og at det derfor klingede dårligt med det *hun* der fulgte. Eller også havde jeg bare travlt med at fortsætte min opslugning.

Først i 1984 blev jeg opmærksom på kønsforvirringen og fik samtidig forklaringen på den, nemlig da jeg kastede mig ud i et omfattende forskningsprojekt angående Holmes. Det var nok i Baring-Goulds monumentale *Annotated Sherlock Holmes* jeg først læste den forklaring at Norman Neruda var *Norman-Neruda*, et bindestregsnavn som fik sin form da frk. Wilhelmine Neruda giftede sig med hr. Ludvig Norman.

At en manglende bindestreg kunne være årsag til kønsforvirring kildrede min sproglige spøgelsesans, og da jeg senere undfangede ideen til en legende digtsamling som skulle hedde *NN* og rumme digte med titler med disse begyndelsesbogstaver (f.eks. "Næstsidste nadver", "Nausikaas numse" og "Nisseernes nosser"), ville Norman være med.

Et århundrede før denne strålende ide blinkede mig i øjnene, havde danskerne haft mulighed for at læse *A Study in Scarlet* i autoriseret fordanskning ved Peter Jerndorff-Jessen. Og uden den betydningsbærende bindestreg mellem n og N. Alligevel kan man påstå at ingen af datidens læsere har nærret den mindste tvivl om Norman-figurens korrekte køn.

Wilhelmine Norman-Neruda (1839-1911) med kæle-navnet Wilma var en verdensberømt violinistinde. I 1890'erne vidste alle vist hvem Norman-Neruda var, og kunne mentalt tilføje det bortkomne tegn. Hun var blevet berømt i Danmark allerede i 1862, hvor hun og to af hendes søskende, Maria og Franz, som ganske unge virtuoser fortryllede det københavnske musikpublikum. Wilmas historie er et smukt eventyr som jeg sidste år brugte megen tid på at udforske og i sidste ende klemme sammen i et lille hæfte. Hun overlevede to ægtemænd, Ludvig Norman (1831-85) og **sir Charles Hallé** (1819-95). Hendes bryllup med sir Charles i 1888 havde givet hende navnet *lady Hallé*, som hun siden var kendt som, hvorved hun slap for den problematiske bindestreg. I sin karriere var Wilma ofte i Danmark for at give koncerter og også for at besøge sin bror Franz - cellist, komponist og dirigent - som var blevet dansk statsborger i 1867 og spillede en betydningsfuld rolle i det danske musikliv, ikke mindst som leder af den dengang navnkundige Neruda-kvartet.

I Wilmas levetid havde hun verden over kæle-navnet "Violin-feen". I dag er hun glemt. Eksisterer kun i den fælles bevidsthed som en manglende bindestreg i en krimi. Ville hendes efterliv mon have formet sig anderledes hvis der dengang var lavet optagelser af hendes virtuose spil?

Medlemsliste, marts 2024

Anders Hammarqvist, BSI, Malmø, Sverige (1986)
 Anne Holst Thorsner, Hellerup (2017)
 Asta Schantz-Conlon, København S (2014)
 Bo Green Jensen, Snekkersten (1994)
 Carsten Frölich, Charlottenlund (2019)
 Christian Monggaard, Osted (2012) *SoMe-manager*
 Christof Gleie, Frederiksberg (2020)
 Christoffer Henneberg, Odense C (2024)
 Claus Lund Rosenkilde, København S (2019)
 Dennis Jürgensen, Rødovre (2016)
 Dinna Bjørn, Oslo, Norge (1981)
 Elena Ranild, København V (2011)
 Frank Lund, Værløse (2021)
 Henrik Slott Nielsen, Århus (1978)
 Jakob Levinsen, Vallø, Køge (2013)
 Katja Dahlstrøm Storm, Brønshøj (2017)
 Lasse Rask Hoff, Lejre (2014)
 Lene Bach Cordes, Frederiksberg (1982)
 Lene Bjørn, Ikast (2018)
 Lene Okholm Stricker, Skagen (2021)
 Lise Helbo Kabel, Aarhus (2018)
 Lise Lotte Frederiksen, Frederiksberg (1984)
 Mattias Boström, BSI, Bålsta, Sverige (1990)
 May Christiansen, København N (1977)
 Mette Pedersen, København K (2016)
 Mia Stampe Lagergaard, BSI, Kbh. N (1989) *Præsident*
 Michael Bjarre, Kolding (2018)
 Michael Skov Lambek, Valby (2009) *Skatmester*
 Mikkel Lund, Vallensbæk (2011)
 Morten Søndergård, København S (2016)
 Palle Dyhre Andersen, Indian Wells, Californien (1967)
 Palle Schantz Lauridsen, BSI, Kbh. V (2012) *Medlems-*
 Paw Mathiasen, København Ø (2016) *minister*
 Peter Borberg, Odense M (2016)
 Rie Lund Rosenkilde, København S (2019)
 Sara Krohn Deleruran, København N (2014)
 Siri Olsen, Vanløse (2018)
 Steen Ewald-Larsen, Århus (1968)
 Svend Ranild, BSI, Vanløse (1986 & 2008) *Redaktør*
 Søren Bøgvad Kretzschmer, Hvidovre (2007)
 Søren Tordrup, Køge (2017)
 Therese Ranild, København V (201)
 Thessa Jensen, Hjørring (2013) 9970
 Thomas Reinholdt Rasmussen, Hjørring (2019)
 Torben Carlsen, Brønshøj (1998) *Revisor*
 Åmund Grimstad, Halden, Norge (2021)

Æresmedlemmer (Æ: Ærespræsident)

Adeline Tinning, Milburn, New Jersey (2000)
 Anne Mette Fage-Pedersen, Brenderup (1996) (medl. 1976)
 Bjarne Juul, Humlebæk (2024) (medlem 1974)
 Bjarne Rother Jensen, Aalborg (Æ 2014, medlem 1996)
 Jens Byskov Jensen, BSI, Aabenraa (Æ 2020, medlem 2000)
 Katherine Karlson, BSI, Binghamton, New York (2000)
 Kiyoshi Tanaka, BSI, Yokohama, Japan
 Margaret Smedegaard, BSI, Racine, Wisconsin (2000)
 Mary Ann Bradley, BSI, Indianapolis, Indiana (2000)
 Nils Nordberg, BSI, Strømmen, Norge (1971) (medl. 1968)
 Peter E. Blau, BSI, Bethesda, Maryland (1979)
 Steen Bichel, Hundested (2013) (medlem 1963)
 Susan E. Dahlinger, BSI, Highland, New York (2000) 🐾

Mig og Mig og Wilma

Af Michael Skov Lambek

Referat oprindeligt tænkt bragt i Medlemsbladet *Nerudaiana*

Man maa sige, at der vitterligt ikke var meget at komme efter, da der afholdtes Aars-Møde en forgangen Løverdag i Januar Maaned dette Herrens Aar: bevares, Middagen smagte og baade Vinen og Samtalen flød; men Talen faldt ikke meget paa *NN*, hvem der ellers burde have været Festens Midtpunkt.

Visse andre af Tidens store Skikkelser inden for Kunstens store Verden (primært Kunstarterne Litteratur og Detektion) omtaltes ustandseligt; men faktisk kan denne Anmelder ikke erindre eet eneste Eksempel paa selve *NN* og hendes velklingende Violinvirke førend til allersidst ud paa Aftenen. Først da var Selskabet nemlig Vidne til en kortfattet Introduktion til Emnet for en Mindre Monografi af Forfatteren selv, inden Tiden ikke tillod mere Præsentation, idet Kvælden drog paa Hæld og Deltagerne maatte finde Galoscherne frem for at naa Aftenens sidste Hestedrosche!

ANSLAG

Og hvem er saa denne *NN*? Jo, *NN* staar jo nominalt normalt for *NOMEN NESCIO* – men i denne Sammenhæng er vor *NN* i 1838 født Wilhelmine Maria Franziska Neruda, kaldet Wilma, gift Norman-Bindestreg-Neruda, conaniseret blot som manden Norman Neruda, og senere bedre kendt som Lady Hallé – hvorfor Nomen Nescio egentlig synes ganske passende for denne Violinfe med de flere *Køn* og de endnu flere Navne!

Og denne Fru Wilma Norman-Neruda er en lysende Stjerne i Koncertsalen, og hun er mere end det: en betydelig, i sin Art enestaaende Kunstner, der nu endelig har faaet sin passende Hyldest og Hædersbevisning i en dansksproget Monografi. Og denne Anmelder maa simpelthen gaa til Bekendelse først som sidst: Jeg er vild med *Mig og Wilma*!

For en lysende Stjerne udi Pamfletsiden er Auteuren bag denne Tekst, et Hefte saa gult og saa godt og saa brillant skelsættende om et Emne, at man maa tage saakaldte conaniske Ord i Brug: Det Sidste Ord i Den Sag! Dette er aabenbart denne Redakteurs syvende og seneste gule Hefte i Serien *STUDIER I RØDT*, der er benævnt *Mig og Wilma: eller, Hvem var N..... N.....? Udfundet af Svend Ranild*.

Alle disse Spørgsmaal om Navne, *Køn*, og om hvilken Relevans *NN* har for Det danske Land, bliver paa fornemste Vis ikke blot stillet, men skam ogsaa besvaret i dette lille Karrykolorerede Hefte. Et Hefte, der ikke blot er Indbegrebet af, hvad en saakaldt Conanisk Monografi skal indeholde; det er i Sandhed et saa veritabelt Overflødhedshorn af Fakta, Foto og Data, at man aldrig behøver at læse andet eller mere om netop Emnet *NN*!

Teksten burde oversættes til engelsk, saa hele den anglofone Verden ogsaa kan faa Forstand – og ligeledes til

mæhrisk-tjekkisk, at Wilmas egne Landsmænd og -Kvinder kan faa Syn for Sagn og nyde godt af Essayistens kolossale Viden og flydende Formidling af samme.

VIOLIN

Det er i sandhed et imponerende Stykke Forskningsarbejde, der er lagt for Dagen: alle relevante (og et enkelte Par irrelevante) Detailler om Fru Norman og hele hendes Ensemble maa være opdaget og præsenteret fra alle mulige og umulige Kilder, store som smaa. Og vi kommer vidt omkring: fra Mähren til London-Violinisten; fra Baker Street til Niels W. Gade; og fra H.C. Andersen til S. Bernhardt. (La Grande Sarah ses i øvrigt blandt visse Conan-Forskere som Virkelighedens Model/en bag Holmes' Kvinden!)

Dog kommer Essayisten ikke med nogen ny, personlig Teori om, hvad det mon var for en lille Ting af Chopin ("Tira-lira-bla-bla-bla"), som den kunstneriske Detektiv lyttede til. Men dette er kun en god (lille) Ting: thi, med mindre man er en musikalsk Sjæl med meget originale Ideer, skal man som Essayist nok lade den Sten forblive uventd.

Da Essayisten dog selv er lidt af en poetisk Sjæl, er hans Sprog og mange af de gennemgaaede Emner ikke kun holdt i en sædvanlig faktuel og fagprosaisk Stil: han formelig leger med Bogstavet *N* (og eet til *N*), og kommer kun med kloge Oplysninger og sjove Kommentarer, saa hele Teksten, der passende er inddelt, ikke i Kapitler, men i "Sæts", fremstaar ikke blot lærerig, men ogsaa underholdende! Især er de opdaterede Nutidsreferencer sjove og oplysende: Beatles og Baker (Josephine – ikke Street)! Blot lidt ærgerligt, at vi den Dag i Dag ikke kender Smagen af en "Nerudakage", naar nu en lækker Sahrbernahr smager saa godt og saa kendt.

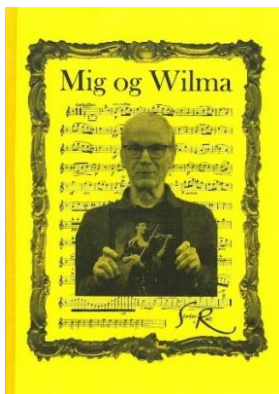
ANDENVIOLIN

Nu kendte denne Anmelder i Forvejen godt lidt til *NN* og andre af Samtidens vigtige Violinvirtuoser, f.eks. den store Joachim (udtales Sjoa*KIM*). Men han vidste faktisk ikke, hvor stor Betydning netop Wilma Neruda (udtales *NERuda*) har haft paa den europæiske Musikverden: det ved han nu! For dette Hefte har oplyst ham med al Sikkerhed, at det er *NN*, der maa gøre den ellers navnkundige Sarasate Rangen stridig som vigtigste, udøvende, historiske Violinist i hele Det kendte Holmesunivers (man kan aabenbart læse mere om Wilmas Kollega Sarasate og anden østeuropæisk Musik i afvigte Nummer af *Sherlockiana* 2023:4).

I samme Anledning kom Anmelderen med stor Glæde og al ønskelig Tydelighed til at erindre sin egen Studietur (som ung og yndig Universitetsstuderende) til Industrialiseringsens Vugge (Manchester), hvor vi bl.a. saa et eller andet mere eller mindre relateret til Sir Hallé og noget klassisk Musik... Dog uden at vide dengang, hvor vigtigt og sherlockiansk relevant, dette Noget siden skulle vise sig at være!

BUEFØRING

At Essayisten har afholdt sig fra at beskrive *NN*'s sidste Koncertopræden i 1911 som "Her Last Bow", skal ikke her lægges denne til Last: det fungerer trods alt bedst paa uden-

landsk – et Sprog paa hvilket dette Essay ikke er forfattet. (NB: Til Gengæld læstes Stockholms Bynavn som "SHLOCKHOLMS": en Idé til Navnet paa en svensk Broderklub hermed givet videre til een af deres toneangivende Forfattere, MB.)

Godt er det ogsaa, at det hele ikke *kun* handler om NN, naar nu den velvilligt indstillede Læser maa formodes at have en vis Forhaandsinteresse i denne SH ogsaa (huskat Spørgsmaal 15 til Optagelse i Storm P's Selskab lød: "Hvem var Sarah Bernhardt?" for at det hele ikke skulle kamme helt over i fagidiotisk Nørderi). Essayisten kommer nemlig med fine Eksempler paa velargumenteret Forskning om Dr. Watsons Fejlskrivning og/eller dramatiske Komprimering.

DUR

Selv de sproglige Uoverensstemmelser mellem de forskellige danske Oversættelser af Originalteksten *En Studie i Rødt* kommer under kyndig Behandling. I det hele taget er hele Heftet fuldt af relevante, oplysende Citater: fra Conanen i forskellige Udgaver, saavel som fra Samtidens Magasiner og Aviser og mere i den Dur: i saa omfattende et Omfang, at et helt ekstra Bilag med Artikler fra *Illustreret Tidende* følger med Publikationen. Alt i alt et fornemt Stykke tværmedial Forskning.

Monografisten kommer imidlertid med en meget klog kønspolitisk Pointe, naar han kalder Fru Wilma for "No-Man" Neruda: for, som han saa rigeligt redegør for, har den miniskule Mangel paa Bindestrøg i *Bectons* direkte medført den helt store Forvirring om Nerudas Kønsidentitet – og dét i en Tid langt før Nutidens identitetspolitiske Kønsdebat om mangefold seksuelle Opfattelser! Om den kønne Norman Fru Dit (og Dat) saaledes nogensinde har spillet nogen lille Ting af Chopin i *Cis-mol*,* faar staa hen i det uvisse.

MOL

Paa mange andre Underemner kommes der ogsaa ind: visse ganske vist noget mindre relevante end andre; men alle forklares heldigvis undervejs, saa man aldrig kommer til at føle sig forvirret eller for alvor kedet. Og saa er den indholds- og omfangsrige Tekst krydret med alskens relevante og oplysende Fotos fra Samtiden, bl.a. et af Wilhelmines Nodepult:

Et Motiv, som denne Anmelder ogsaa tog sit eget Daguerreotypi af, da han ogsaa besøgte Musikhistorisk Museum engang i Tidernes Morgen – et Nodestativmotiv, der her viser endnu en Variation af Wilma Norman-Hallés varierende og forvirrende Nomenclatur.

* Nu er en Vittighed jo sjældent særlig sjov, hvis den skal forklares; men det skulle altsaa lige nævnes som en Tjeneste for alle dem, der i Dag gaar op i det med Cis-Køn...

Den eneste Ting i N.N.-Teksten, der ikke dur, er det saakaldte "A.I."-Kapitel: det eneste, der med Lethed kunne være udeladt, uden at vi mistede Noget af den grund.

BAGATELLER

Essayistens poetiske Aand fornægter sig ikke i de afsluttende Haiku-lignende Strofer, angiveligt fra Dr. Watsons egen Pen; men hvad den dybere Pointe med disse og Omtalen af J.W. i det hele taget er, faar staa for S.R.'s Pen og Regning – for ikke at sige hen i Uvished.†

Men tænk engang, at en saa lille Mangel – blot en enkelt lille Bindestrøg, der ikke er der, i Watsons *Studie*-Tekst – kan have givet Anledning til saa mange sproglige, historiske og kønspolitiske Forviklinger igennem Tiderne; og saa givet Anledning til, at alle disse Forviklinger endelig og endegyldigt nu er forbi med dette Essay! Og nu har denne victorianske Sætternisse altsaa ogsaa dette Hefte paa Samvittigheden. Og tak for det!

Hvis det saaledes ikke skulle fremgaa med nok Tydelighed af ovenstaaende, opfordres og anbefales alle Modtagere af dette Hefte paa det indstændigste hermed straks at finde, læse og nyde denne Monografi: den bør i højeste Grad udvides til den videste Kreds! Og hvis man ikke som jeg var blandt de heldige, der var til Stede hin Løverdag paa dét Aarsmøde (som nu har vist sig at være en Klub for en anden af Tidens Nævneværdige Notabiliteter end Norman-Neruda), bør man straks rette Henvendelse til rette Vedkommende: Essayisten Svend Ranild. Som endelig maa være i Stand til at lægge sit veloverstaaede NN-Kapitel fra sig og hellige sig Resten af sit Studie i *En Studie*...

PS: Et enkelt Addendum maa dog tilføjes som Post Scriptum, for at hele denne lovprisende, ja panegyriske Anmeldelse ikke skal kamme helt over og komme til at lyde som rent nepotistisk Bestillingsarbejde: At Wilma i al Fald var i København i Aar 1900 og spillede sammen med Edv. Grieg (dog uden Nodestativ), vides med Sikkerhed: een af Koncertgæsterne var nemlig saa kunstnerisk snarraadig lige at blyantskitserede dette Vidnesbyrd paa Bagsiden af Koncertprogrammet.

P.P.S. Gæsten hed Krøyer til Efternavn.

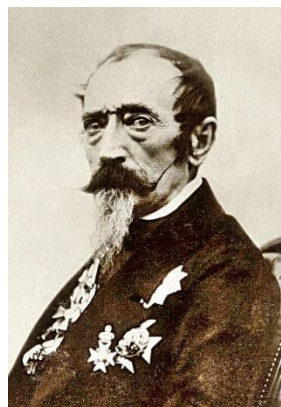
Peder Severin Krøyer: *Edvard Grieg og Wilma Neruda-Hallé: Konsert i København 1900 01.09*

† Til venstre for Watsons haikuer står en gådeløsning som forklarer meningen. Læsningen af løsningen kræver kun et spejl. Red.

Horace Vernet, 1. del

Anonym artikel i Illustreret Tidende, 1. februar 1863

Døden har i de sidste Aar holdt en rig Høst imellem den franske Konsts Ypperste. Først bortreves den store Romantiker Paul Delaroche, Hofmaleren hos Europas halshuggede Konger og Dronninger, som han efter Valget af sine Yndlingssemmer ret træffende er bleven kaldt. Ham fulgte snart den melancholske Ary Scheffer, hvis blide, ridderlige Gemyt med en Inderlighed uden Lige har tilegnet sig to af Goethes yndigste, mest poetiske Kvindeskikkelser, Gretchen og Mignon. Derefter traf Loddet den geniale Decamps, der saa uovertræffeligt forstod at mætte sine Livsbilleder fra Orienten med dennes fulde, glødende Sol. *Horace Vernet*, ved hvis Død Fiirkløveret nu er blevet fuldtalligt, har maaskee i egentlig Genialitet ikke naaet sine tre ovennævnte Konstfæller, men han overgik uden Spørgsmaal dem alle i Fleersidighed, Frugtbarhed og Popularitet.

Horace Vernet har i levende Live nydt en større Navnkundighed, end maaskee nogen anden Konstner; langt udover hans Fødelands Grændser, til den fjerneste Vraa af den civiliserede Verden, har hans Ry banet sig Vei. Om dette Ry i sit fulde Omfang var fortjent, er et Spørgsmaal for sig; men at det findes, er vist. Og Horace Vernet var ikke af disse Storheder, som utallige beundre, fordi de have hørt en Fugl synge om Storheden - beundre paa Afstand og med hellig Frygt, medens de vogte sig for at komme dem nær. Han er bleven beundret, just fordi han var kjendt, og elsket, just fordi han var forstaaet. Vernet var en Konstner for de "Eenfoldige i Aanden"; ved sin imødekommende, klare og livfulde Stil satte han altid den store, umiddelbare Mængdes Følelse i Svingning, og det er kun den simple Sandhed, at den nulevende Slægt har ham at takke for en Deel af sin intellectuelle Opdragelse.

Dette er let at bevise. Enhver behøver blot at mindes, hvorfra han modtog sine første levende Indtryk af den bildende Kunst - om det for øvrigt skete gennem pragtfulde Kobberstik eller slette Steentryk, er ligemeget; i den lykkelige, ukritiske Barnealder spørges der jo kun om Stoffets "Hvad", ikke om dets "Hvorledes". - Hvilke Billeder var det, der endnu for en tyve til tredive Aar siden smykkede alle Vægge? Snart en bibelsk Scene, "Judith og Holophernes" eller "Rebekka og Elieser ved Brønden"; snart Slagtummelen i al dens Vildhed, "Valmy" eller "Hanau", snart et gribende historisk Drama, "Poniatowskis Død" eller "Constantines Bestormelse", men først og sidst var det dog en Skikkelse, der fremfor nogen Anden er Barnets Ideal: den store Keiser selv under alle Omvexlinger, fra hans Vugge til hans Grav.

Med Hjertebanken fulgte vi den unge, begejstrede Helt, naar han med flagrende Fane i sin Haand styrter frem mod Arcolebroen, trodsende Kugleregnet, i Spidsen for sine

Brave; vi beundrede den modne, overlegne Feltherre ved Jena, Friedland eller Wagram, som han rager stolt op over sin Stab og leder den fjerne Kamp med sit Ørneblik; vi græd med den knuste Heros, naar han i Fontainebleau siger den gamle Garde det sidste tunge Levvel, og vi saae veemodigt den forklarede Martyr paa St. Helena i sine Trofastes Midte.

Og naar vi da søgte Ophavsmanden til alle disse Underværker, mødte der os altid eet og det samme Navn - Horace Vernets. Hvad Under da, at han for Mangfoldige er bleven den første Franske Konstner? De kjendte jo ingen Anden. Et saadant Navn skylder man tilvisse Agtelse og Pietet, om ogsaa de strenge kritiske Censorer ville udtynde hans Laurbær og anvise ham Plads langt nede i de Udødeliges Hierarki, ja stundom reent stænge ham ude.

Horace Vernet tilhører en Slægt af Konstnere. Han var den fjerde, den sidste og den største af sit Dynasti. Hans Oldefader, Antoine Vernet, var paa Ludvig den Fjortendes Tid en fattig Maler i den dengang pavelige By Avignon. Han skal have havt Talent, men i de snevre Forhold, hvorunder han levede, blev der sjældent stillet ham større Opgaver end Skildter, Dørstykker og Vognfyldinger, og han døde upaaagtet. Hans Søn derimod, Horaces Bedstefader, Claude Joseph Vernet, blev Frankrigs første Marinemaler under Ludvig den Femtende. Om hans Kunstbegeistring fortælles, at han engang ude paa Middelhavet, under en frygtelig Orkan, hvor Undergangen syntes vis, lod sig binde fast til Stormasten for i Mag at kunne iagttage Elementernes Rasen - et Optrin, som hans Sønnesøn har forevigt i et smukt Maleri.

Hans Berømmelse gik i Arv til Sønnen, Carle Vernet, af hvem man har en stor Mængde Slagbilleder fra ældre og nyere tid, hvorpaa ialtfald Hestene ere udmærkede. Sin egentlige Blomstring naaede Carle først under Directoriet og Keiserdømmet, men allerede under Ludvig den Sextende var han dog som en høit anseet Konstner bleven Medlem af Akademiet og havde faaet Fribolig i Louvre. Her fødtes hans Søn, Horace, den 30te Juni 1789, altsaa lige i Revolutionens Morgengry, fjorten Dage før Bastillens Bestormelse.

Det viste sig snart, at den fjerde Vernet havde mere end arvet sine Forgængeres Talent. Hans udmærkede Anlæg

savnede ikke Underviisning; i Forening med hans Fader vaagede Frankrigs første Lærere over hans Uddannelse. Men samtidig med Talentet aabenbarede der sig hos den unge Mand en ubetvingelig Selvstændighed; han var kjendelig nok ikke tilsinds at gaae i Ledebaand eller at lade sig spænde i nogen Skoles Snørliv.

I Horace Vernets Læreaar, de første Aar af dette Aarhundrede, herskede David og hans Skole med despotisk Enevælde i den franske Malerkunst. En classisk Kulde betegnede Skolen. Den søgte udelukkende sine Forbilleder i den græske og romerske Kunst; en stiv Formskjønhed, en afmaalt Højtidelighed, en kjedelig og snirklet Regelmæssighed var dens Ideal. Det var Ludvig den Fjortendes Parykstil i anden Omgang. Selv naar denne Kunst gav sig i Kast med Emner fra en nyere Tid, gjentog den kun sine kjære Antiker i moderne Forklædning; den maskerede Bacchus som Husar, Apollo som Grenadeer, Venus og Diana som Marketendersker og Cupido som Tambourdreng, og at opgive Togaen med dens særegne Foldekast eller den classiske Hjelmskjold, vilde være bleven anset for et skammeligt Kjætteri. Livet omkring dem, det brogede Nutidsliv, faldt det aldrig David og hans Disciple ind at raadspørge.

Til denne "akademiske" og "classiske" Skole var det nu, at den unge Horace Vernet strax stillede sig i en bestemt Opposition. Han blev *Realist*. Grækerne og Romerne lod han seile deres egen Sø; hvad have de med Nutiden at skaffe? Det var Livet omkring sig, som han vilde gengive i hele dets Fylde; hans bevidste Maal var, at blive et tro Speilbillede af sin Tid. Til den Ende lod han sig gennemtrænge af sit Aarhundredes Aand; han betragtede dets Begivenheder, studerede dets Mænd og svor med Liv og Sjæl til Frihedens og Krigerærens Fane; Vanskeligheden i Enkelthederne opflammede kun hans Mod.

Istedetfor at lade sig skræmme af vort Aarhundredes stygge, umaleriske Dragt, photographerede han den i den yderste Detail; og hvad hans berømte Heste angaaer, saa have de vel neppe Stort tilfælles med de verdensberømte Gangere fra Frisen paa Parthenon, men til Gjengjæld vilde ikke være bleve vragede af nogen Hestehandler eller Remontecommission. Fra første Færd af var Natur og Sandhed Horace Vernets Løsen.

Man har villet henføre den unge Mands bestemte Optræden imod et dengang næsten almægtigt Parti til en privat Grund. Det er ogsaa sandt, at Familien Vernet havde god Grund til at hade David. I Revolutionens Rædselsperiode hændte det, at Carle Vernets Søster blev fængslet som politisk Mistænkt. Broderen henvendte sig til David, der som Medlem af Conventet og en fortrolig Ven af Robespierre og Danton kunde have befriet den Fangne med et Ord. Han negtede det imidlertid, under Paaskud af, at hun havde aristokratiske Sympathier, men i Virkeligheden

nok, fordi hun havde afvæist hans ømme Erklæringer. At denne Begivenhed har havt Indflydelse på Horace, er rimeligt nok; dog havde han vel ogsaa uden den adlydt sit indre Kald.

Hvorom Alting er, saa fandt hans ny Retning levende Anklang. De rige Kjøbere sloges om hans første anekdotiske Krigsbilleder ("Trompeterens Hest", "Regimentets Hund" o. fl.), Hoffet, med Keiserinde Marie Louise i Spidsen, beskyttede ham og han blev i Hast den mest søgte Portraitmaler i Paris. I 1814 modtog han Æreslegionens Kors, dog ikke, som man har sagt, for Krigsbedrifter, thi han har aldrig været i activ Krigstjeneste. - Restaurationen syntes en kort Tid at ville sætte en Stopper for den unge Mands Held.

Det er klart, at den, der var Bonapartismens Yndlingsmaler, ikke kunde være Bourbonernes Ven. Man fortrædige Vernet paa flere Maader, navnlig ved at spærre ham Adgangen til de aarlige Udstillinger, fordi han ikke paa sine Krigsbilleder fra Republiken og Keiserdømmet vilde ombytte de trefarvede Faner og Cocarder med hvide. Men denne Omstændighed blev just en Hovedaarsag til hans Berømmelse.

Oppositionens første Journalister kappedes om at lovprise den unge, dristige Kunstner, der var sat paa Regjeringens sorte Brædt, hans Billeder fik foruden deres eget Værd tillige Betydningen af politiske Pamphleter, og der dannede sig i hans Atelier et Slags vedvarende Udstilling, hvorhen Publikum stadigt strømmede. Her beundrede man første Gang "Poniatowskis Død", "Grenaderen ved Waterloo", "Mamelukkernes Nedsabling", "Kampen ved Barrieren Clichy", der er et af hans simpleste og mest gribende Stykker, "Saragossas Forsvar", "Arcolebroen", Slagene ved Jemappes, Valmy, Hanau og Montmirail og en lang Række lignende Arbejder, der vel vare af meget forskjelligt Værd, men som næsten alle ved Valget af deres Themaer greb mægtigt ind i Tidens Aand.

Hertugen af Orleans, Louis Philippe, som allerede dengang - i Begyndelsen af Tyverne - var betænkt paa at minere sig frem til Thronen, optraadte umiskjendeligt som Vernets Beskytter, og overøste ham med Bestillinger.

Til sidst maatte ogsaa Hoffet give Kjøb. Udstillingens Sale lukkede sig ikke længere for de tre Farver; baade Carl den Tiende og Hertugen af Angoulême lod sig male af vor Kunstner, man betroede ham store Loftmalerier i Louvre, og til sidst blev han i 1829 udnævnt til Directeur for de franske Kunstneres Akademi i Rom. Det var i denne Stilling, at Vernet gjorde Thorvaldsens Bekjendtskab, og der uddannede sig, som man veed, snart et hjerteligt Venskabsforhold mellem ham og vor store Landsmand.

Fra Rom hjemsendte Vernet flere historiske billeder som "Edith med Svanehalen paa Valpladsen ved Hastings", "Judith og Holophernes", "Michael Angelo og Rafael i Vatikanet", men man fandt almindeligt, at til den Art Fremstilling var der ikke Marv nok i hans Talent, og man savnede den rette historiske "Duft". Derimod vandt hans Studier af Livet i Campagnen og de pontinske Sumpe levende Bifald.

Længe fik han forøvrigt ikke Lov til at blive i Rom. Louis Philippe kunde efter sin Thronbestigelse ikke undvære sin Yndlingsmaler, og desuden havde Frankrig begyndt en ny Krig, som krævede sit Epos i Farver. Det var Krigen i Algier. Femten til tyve Gange reiste Vernet over Middelhavet, for at studere denne Krig paa Stedet selv. Han var med paa Expeditionerne, optog sine Skizzer i Kugleregnet, levede, spiste og sov i Teltene, midt imellem Araberne, og kom tilbage, ligesom beruset af Localcolorit. Det var efter disse afrikanske Udflugter, at han begyndte at male sine bibelske Scener i arabisk Dragt, hvad Ingen før ham havde vovet paa, skjøndt det upaatvivleligt er det Rigtige.

Foruden Arbejder som "Rebekka ved Brønden", "Abraham og Hagar", "Thamar og Juda", "Den barmhjertige Samaritan" osv., gav han forskellige livfulde Løve- og Vildsvinejagter; heller ikke glemte han sin Ungdomskjærlighed, men forherligede endnu i 1836 tre af Keiserdømmets store Slag. Nu var det Kritiken, der var slem, men Regjeringen, der holdt Skjoldet over ham, og atter trak Kunstneren det længste Straa, idetmindste hos Publikum.

Endelig fik han den største og mest epochegjørende Bestilling i sit Liv. Louis Philippe vilde, at han alene skulde decorere et Galleri i Nationalmuseet i Versailles. Det var et Kæmpeværk, men Horace veg ikke tilbage for det, og i sex Aar, fra 1836 til 1842, fuldendte han Constantinegalleriet, der i tre store Malerier fremstiller Episoder af Constantines Erobring, og i fire tilsvarende Billeder forskellige andre Bedrifter fra Louis Philippes Regjeringstid. Dette Arbejde, hvis konstneriske Fuldendthed er hævet over alk Tvivl, indbragte Vernet den høieste Naade hos Kongen, som vilde udnævne ham til Pair af Frankrig. Kunstneren afslog imidlertid den tilbudte Hæder, idet han tydeligt nok gav Kongen at forstaae, at han ikke betragtede hans Pairer som sine Pairer (Ligemænd). Louis Philippe blev fornærmet, dog taug han.

Men kort efter indtraf en ny Strid, der for en Tid fuldstændigt formørkede det gode Forhold mellem Kongen og Maleren. Der var hos denne bleven bestilt en "Storm paa

Valenciennes", hvori Louis Philippe forlangte, at Ludvig den Fjortende skulde fremstilles som første Mand paa Brechen. Intet var lettere, men den altfor samvittighedsfulde Konstner satte sig til at studere Kilderne, og kom herved til Vished om, at den store Konge, til hvis Dyder personligt Mod ikke hørte, paa den Tid, da Stormen foretoges, befandt sig over en Miil fra Stedet i en Mølle, hvor han skrev parfumerede Billetter til sin Maitresse, Mad. Montespan. Det var nok for Kunstneren, som nu reentud afslog at opfylde Kongens Ønske; han vilde, sagde han, ikke forfalske Historien.

Forgjeves trængte man fra alle Kanter ind paa ham, forgjeves indvendte Kongen selv, at Ludvig den Fjortendes Heltmod ved hin Leilighed beroede paa en Familietradition: Horace var standhaftig, og da det omsider blev ham altfor galt, pakkede han en skøn Morgen, uden at Nogen vidste af det, sin Vadsæk, og begav sig - i Unaade, men med frelst Samvittighed - til St. Petersborg.

Her fandt han den mest straalende Modtagelse. Det er Hbekjendt, paa hvilken spændt Fod Keiser Nicolaus stillede sig til Borgerkongen, og hvorledes denne i mange Aar stræbte at formilde den strenge Selvherster, uden at opnaae Andet, end en lang Række diplomatisk Ydmygelser. Intet kunde derfor være Czaren mere kjærkomment, end denne Lejlighed til at frarøve den franske Konst dens bedste, mest nationale Blomst. Hertil kom endnu, at Vernet ved sit Talents Natur, sit militaire Snit og sin personlige Haardførhed var som skabt til at vinde Czarens Hjerter. Denne overøste han med Forekommenhed og Naadesbeviisninger.

At Kunstneren ikke, for at modtage disse, gav Slip paa sin mandige Værdighed og Selvstændighed, vil man allerede kunne skjønne af det Foregaaende; der er fra hans Ophold i Rusland bevaret eet Eksempel endnu paa hans Frimodighed ligeoverfor denne Verdens Mægtige, som er saa smukt, at det bør anføres her. En Dag kom Talen i Keiserens Nærværelse paa Polens Undergang. Vernet tog med den største Varme Polakkernes Parti. - "Altsaa," spurgte Keiseren spøgende, "hvis jeg bestilte en "Warschauer Indtagelse" hos Dem, saa vilde De sagtens negte at male Stykket?" - "Nei, paa ingen Maade, Sire," svarede Horace Vernet; "ligesaa lidt som jeg vilde negte at male en Christus paa Korset." - Det Ophøiede i Tanken slog Despoten, der kun svarede ved at fordoble sin Gunst imod Kunstneren.

Alligevel kjedede han sig i Nevastaden og plagedes af inderlig Hjemvee efter sit skjønne, solvarme Frankrig. Længe søgte hans keiserlige Vert og Lærling - thi Nicolaus tog Timer hos ham i den ædle Malerkunst - at holde paa ham, men den Dag, da Budskabet om Hertugen af Orleans' sørgelige Endeligt kom til Petersborg, fik han tilsidst Lov til at reise. - "Jeg overdrager Dem," sagde Nicolaus, "at udtrykke for de Franskes Konge min oprigtige Deeltagelse i hans store Sorg."

Det var det første gode Ord, som efter fjorten Aars Dfrugtesløse Forsøg kom fra det russiske Hof til Louis Philippe. Man kan deraf slutte sig til, hvorledes Overbringeren blev modtaget. ❀

Denne flotte nekrolog blev bragt i det glimrende ugeblad to uger efter Vernets død. Den afsluttes i næste nummer (Red.)

Anthony Horowitz – hans nye Sherlock

Af Christian Monggaard

Der er nærmest ikke den klassiske krimi- eller thriller-serie, som den produktive britiske forfatter Anthony Horowitz ikke har haft fingrene i – enten på skrift eller på tv.

Han skrev med på ITV's mere end vellykkede *Hercule Poirot* med David Suchet i rollen som Agatha Christies berømte belgiske detektiv. Han var med udgangspunkt i Caroline Grahams bøger med til at søsætte en af de mest populære og hyggelige tv-krimier nogensinde, i hvert fald i Danmark: *Kriminalkommissær Barnaby*, der på engelsk hedder *Midsomer Murders* og er opkaldt efter det fiktive grevskab, hvor serien foregår – og folk tilsyneladende dør som fluer. Selv fandt Horowitz på den brillante *Kriminalkommissær Foyle* (*Foyle's War*), der kørte fra 2002-15, og som handler om en melankolsk, fåmælt kriminalkommissær (Michael Kitchen), der opklarer forbrydelser under Anden Verdenskrig og bliver involveret i efterretningsarbejde i årene efter.

I sit hjemland, Storbritannien, er Horowitz bedst kendt som forfatter af mere end 50 bøger for både børn, unge og voksne. Han skriver den tempofyldte *Alex Rider*-serie, der handler om en teenager, som bliver spion. Den er også blevet til en tv-serie. Han har skrevet nye historier om James Bond, og han har opfundet sit eget umage detektivpar i bogserien *Hawthorne & Horowitz*, der handler om en forfatter, en fiktioniseret version af Horowitz selv, som skriver bøger om en tidligere politimand, Hawthorne, men hele tiden bliver involveret i opklaringen af forskellige forbrydelser.

Serien, der indtil videre er på fire underholdende bind – et femte udkommer 11. april 2024 – er tydeligvis inspireret af historierne om Sherlock Holmes og Doktor Watson, som Horowitz sætter endog meget højt. Så højt, at han for nogle år siden sagde ja til at skrive to officielle fortsættelser af Conanen – *Silkehuset* og *Moriarty*. Og nu er han så aktuel med den første bog i en planlagt serie på tre, der under fællestitlen *Becoming Sherlock*, kommer med et originalt og frisk bud på en moderne Sherlock Holmes-historie.

Det var forfatter Søren Brinch Vestergaards idé at prøve at genopfinde Sherlock Holmes i en række bøger skrevet til lydbogsgiganten Storytel/Mofibo, og det lykkedes ham at få hyret Anthony Horowitz til at være en slags *showrunner* på serien og skrive den første af bøgerne, *Den røde cirkel*, sammen med Sarah J. Naughton. Historien, der foregår i en nær fremtid, der til forveksling ligner victoriansk tid, er en underholdende, veloplagt og temmelig opfindsom gendigtning af universet og figureerne. Horowitz og hans medforfatter tager sig store friheder med Doyles skaberværk – og begynder så at sige helt forfra med en usædvanlig, steampunk-inspireret *origin story* – men de gør det med stor respekt for sjælen og ånden i de oprindelige historier.

Sherlockiana fik sidste år mulighed for at videtelefonere med Horowitz, der er en meget imødekomende, vittig og hurtignakkende mand sidst i 50'erne, og det blev til en timelang snak om mange forskellige ting, ikke mindst Sherlock Holmes.

Tro mod ånden

• *Jeg er stor fan af dine bøger og dit tv-arbejde. Jeg har ligeså gæstet hele Hercule Poirot med David Suchet. Og Kriminalkommissær Foyle og Midsomer Murders har jeg også set det meste af.*

»Det er utroligt, så stor succes den serie har fået over hele verden. Det er fantastisk. Ved du, at den ikke ville være blevet kaldt *Midsomer Murders*, havde det ikke været for mig?«

• *Ja, og vi kalder den Barnaby i Danmark.*

»Ja, det ved jeg godt. Den bliver kaldt Barnaby i ret mange lande. Det er sjovt. Det fører mig tilbage til begyndelsen af serien og de første diskussioner, jeg havde: Handlede den om detektiver, om steder? Det er på sin vis en cirkel, der bliver sluttet. Jeg er bare glad for dens succes, uanset navnet.«

• *Du har skrevet to autoriserede Sherlock Holmes-bøger, Silkehuset og Moriarty. Hvorfor gøre det igen med Becoming Sherlock?*

»Det var noget nyt. Det dukkede op ud af det blå for cirka tre år siden, og tilfældigvis havde jeg tid på det tidspunkt, og ideen om at lave noget med Sherlock Holmes, der var meget anderledes end både *Silkehuset* og *Moriarty*, føltes betimeligt. Jeg har en kløe, som ikke går væk, når det kommer til Sherlock Holmes. Han har været en del af mit liv, siden jeg var 17 år gammel. Jeg har elsket den figur, siden jeg fandt ud af, at jeg ville være forfatter, og jeg tænkte: 'Hvorfor ikke!?' Det ville blive lidt sjovt og en mulighed for at ... i mine bøger var reglen at være helt og holdent tro mod alt i Conan Doyles kanon og aldrig træde uden for den. Med denne historie var det meningen at gøre det stik modsatte, at få kanterne i stykker og stadig være tro, håber jeg, mod ånden og verdenen i Conan Doyles bøger. Men at gøre tingene på en fuldstændig ny måde.«

• *Når man bruger Sherlock Holmes som figur, hvordan bevares man så sjælen og stemningen fra de originale historier? Er det en mavefornemmelse? Hvordan undgår man at overskride for mange grænser?*

»Jeg tror ikke, at jeg overskrider nogen grænser som sådan. *Den røde cirkel* foregår selvfølgelig i en helt anden verden, en science fiction-verden, en dystopisk verden, det er en form for steampunk-verden. Men samtidig tænkte jeg det mere som en genfortolkning snarere end en nedrivning af, hvad Conan Doyle har skabt. Det tiltalte mig, og ideen kom meget hurtigt: Der er mange advarsler om den retning, verden bevæger sig i. Her i Storbritannien lige i dette øjeblik er

Themsen på vej halvvejs op ad vejen uden for mit hus på grund af oversvømmelser. Det sker regelmæssigt. Global opvarmning er et stort problem for alle i Storbritannien, som gider lytte og har bare en smule hjerne. Krigen i Ukraine har betydet, at der er stor efterspørgsel efter energi, og folk har ikke længere råd til at holde sig varme. For en tid var benzin utroligt dyr. Jeg fik den tanke, at hvis ikke vi var forsigtige, så ville verden bevæge sig baglæns. Den moderne verden ville gå tilbage og igen blive victoriansk, og det var i virkeligheden den verden, jeg var i færd med at skabe i denne bog. Det er det 21. århundrede, men intet virker længere. Og for enhver, der bor i England, er det helt og holdent sandt. Der er togstrejker hele tiden, vi har en regering, der er ved at kollapse, vi har højreorienterede kræfter, der er farlige og ødelæggende for os, Brexit har været en katastrofe og er grunden til, at forretninger er tomme og ruineret virksomheder. Denne form for tilbageskridt ... det er *Becoming Sherlock*, men det er også *Becoming Victorian*, hvilket vi med stor succes er i færd med i øjeblikket i Storbritannien.«

• *Så du dykker ned i et mareridt.*

»Ja, men alligevel ikke helt. Det har igen med fornøjelsen ved Sherlock Holmes og de originale bøger at gøre, og det er grunden til, at jeg blev ved med at minde min samarbejdspartner om, at selv om det er en dystopi, må det ikke være en afskyelig, forfærdelig, blodig, voldelig, grim verden. Hele pointen med Doyle og Sherlock Holmes er, at uanset hvor dystre omgivelserne bliver – der kan være en helvedeshund på Dartmore-heden, der flænsrer folk i stykker – så er der i centrum af alle historierne en varme, en menneskelighed, et venskab, et lys. Det er grunden til, at bøgerne er så læseværdige. Den verden, som Doyle skriver om, er ikke specielt lykkelig. Han var stadig i live, da Første Verdenskrig møvede sig ind på Europa. Men man skal have en følelse af et tilflugtssted. Mrs. Hudson, 221B Baker Street, køkkenet, en kop te, ilden i kaminen, selv kokainen på kaminhylden. Det er alt sammen del af en flugt fra mørket.«

• *En ting, jeg virkelig nyder, både ved originalen og din nye historie, er nostalgien og romantikken ved det victorianske London. Jeg har været i London mange gange, og hver gang lytter jeg efter droskerne og kigger efter tågen. London er en figur i sig selv i historierne.*

»London og Themsens-floden er en stor del af DoYLES værk – og af mit. Jeg har formentlig brugt floden i mindst ti af mine romaner, og jeg har altid tænkt på den som hovedpulsåren i mit arbejde og meget af DoYLES. Og du har helt ret. Folk tænker på ham som krimiforfatter eller eventyrer eller selv science fiction-forfatter, men det, han er mere end noget andet, er en gotisk romantiker, der er fuldstændig genial til at give os et billede, et snapshot af det 19. århundredes London, som nu er en del af hvert eneste menneskes fantasi. Hvor mange forfattere findes der i verden, som kan beskrives præcist med fem ord? Tåge, droske, brosten, violin og nat. Man ved med det samme, hvor man befinder sig. Det er en ekstraordinær bedrift, og på sin vis var det også, hvad jeg forsøgte at gøre med denne bog. Jeg er selvfølgelig

ikke lige så god en forfatter som Doyle, men ikke desto mindre forsøgte jeg at genskabe den verden – med et dystopisk vrid.«

Doyles evige fantasi

• *Jeg har en god ven, der også er sherlockianer, og som i sin kælder i Reading, Pennsylvanien, har genskabt Sherlock Holmes' dagligstue.*

»Det minder mig om, at når jeg skriver *Silkehuset* eller *Moriarty* eller nu *Becoming Sherlock*, er min største frygt at trampe på de drømme, som mennesker med stor passion for denne figur har. Jeg har skrevet romaner om Sherlock Holmes og James Bond. Jeg har skrevet afsnit af Poirot. Og jeg har endda arbejdet med Tintin og Hergé. Og alle har de det tilfælles, at de er mere end bøger. De er levende drømme. Alle, der fortsætter de historier eller træder ind i den arena, skal have enorm respekt for originalen. Man er først og fremmest nødt til at forstå, hvor god en forfatter Doyle var, og dernæst hvor stærk og evig hans fantasi er.«

• *Kan det blive for mørkt?*

»Jeg kan ikke huske, hvor mange gange jeg skrev til Sarah, at jeg ikke ville føle mig frastødt eller trist. Der er en masse mørke i denne bog. Da vi møder Watson, er han en ødelagt mand. Og Sherlock selv er tæt på at dø. Og den verden, de bebø, det begynder med et flystyrt, som slår mange, mange mennesker ihjel. Alt dette kan, hvis man ikke er forsigtig, få læseren til at føle, at de ikke har lyst til at vende en eneste side mere i bogen. De har ikke lyst til at opholde sig i denne verden længere. Det fantastiske var, at jeg efter en stor indsats var i stand til at få bogen tilbage på sporet – med en varme og en positiv stemning, som gør alle figurerne, også Missy (Mrs. Hudson, *red.*), som jo er sygeplejerske i denne udgave af historien, og Lestrade og hans kone, til en enhed. Der er en kerne, en indre varme, som holder verden uden for på afstand.«

• *Becoming Sherlock er en pageturner, synes jeg. Jeg slugte den simpelthen.*

»Det er jeg glad for at høre.«

• *Der er ikke meget psykologi i Agatha Christies Poirot-historier. Men det er der i de nye skrevet af Sophie Hannah. Det er også mere psykologi i dine Holmes-bøger end i DoYLES. Kan man modernisere figurerne for meget?*

»Man kan modernisere hvilken som helst figur for meget. Tænk bare på Steven Moffats *Sherlock* på tv, som fik stor international succes. Jeg syntes, at den var ganske vidunderlig, men at nogle af de senere afsnit simpelthen trådte ved siden af, gik over grænsen. Det er ikke en kritik. Jeg har ikke lyst til at tale grimt om nogen. Jeg er en stor beundrer af Moffats arbejde med Sherlock Holmes og Doctor Who, og jeg ved, at han har en stor respekt for begge. Ikke desto mindre synes jeg, at i det øjeblik Mary Morstan blev en CIA-morder, var det ikke længere Doyle. Det kommer ud af det blå. Det er latterligt. Folk, der ikke elsker Sherlock Holmes, ville ikke have lagt mærke til det – eller have taget sig af det. Du lagde sikkert mærke til det og løftede et øjenbryn, og jeg

tænker, at nogle af medlemmerne af The Baker Street Irregulars sagde, 'virkelig!?' Man kan udvise mangel på respekt for originalen og bevæge sig i hvilken som helst retning, man lyster. Fordi jeg elsker og respekterer Doyle ... jeg er også stor fan af Brigadier Gerard-bøgerne og mange af hans noveller. Jeg har læst mere af Doyle end de fleste, selv hans tidlige dagbøger fra dengang, han opholdt på et hvalfanger-skib. Det handler om, hvilken retning man vælger at gå i. Hvad angår Poirot-bøgerne – og igen, jeg vil ikke bagtale Sophie Hannah, hun er en god ven af mig og en forrygende forfatter. Jeg vil dog sige, at hun med sine Poirot-romaner ikke har fortsat serien, men genfortolket den. Hun har lavet noget helt andet end det, Agatha Christie gjorde med originalerne. Det gør ikke bøgerne dårlige, det gør dem anderledes. Jeg er ikke helt lige så forelsket i Agatha Christies stil, at det irriterer mig. Hun er et geni til konstruktion, og det er Sophie også. Jeg syntes, at *Closed Casket* var vældig, vældig begavet og Agatha Christie værdig. Men det er ikke, hvad jeg forsøger at gøre. Selv en bog, der er så meget på kanten som *Becoming Sherlock*, er skrevet med respekt.«

Dybden af DoYLES personer

• *Hvad er vigtigst, når man skriver en krimi, plot eller persontegning?*

»Plot er persontegning. Man kan ikke have et plot uden persontegning. I mordmysterier glemmer folk ofte at skabe gode figurer. Selv Agatha Christie skaber ikke fantastiske figurer. Jeg beundrer hende. Hun er krimiens dronning. Hun er den person, jeg mest har lånt fra og mest set op til, når det kommer til plot. Men stuepigerne, butlerne, de lyssky revisorer, de er alle ganske tynde. Figurene hos Doyle er meget rigere, og det gælder selvfølgelig især Holmes og Watson ... det er en farlig diskussion, fordi jeg vil ikke have, at du skriver, at jeg ikke bryder mig om Agatha Christie, men elsker Doyle. Jeg elsker dem begge, men af forskellige grunde. Christie på grund af hendes strukturer, opfindsomhed, overraskelser og måden, hun bruger mordmysteriet på. Hun lånte indlysende stort fra Doyle og indrømmede det. Hun vil formentlig ikke blive fornærmet over at høre mig tale på denne måde. Jeg siger blot, at DoYLES geni og det, der adskiller ham fra stort set alle andre krimiforfattere, der nogensinde har eksisteret, er dybden af hans personer. Holmes er en endeløst fascinerende person, hvilket jeg har en mistanke om ikke gælder Poirot. Poirot er underholdende, venskabelig, fornøjelig, når han spilles af David Suchet. Den perfekte detektiv. Men han har ikke som Sherlock Holmes et bagland, de ubesvarede spørgsmål, kulden, tilbageholdenheden, mærkværdighederne – Holmes er en ekstraordinær, seksdimensional figur, og *Becoming Sherlock* forsøger at udforske, hvordan et menneske kan blive sådan. Er han overhovedet et menneske? Uden at spoile for meget er det et af de store spørgsmål i bogen. Hvor kommer dette geni fra? Og hvorfor er han så overjordisk? Sherlock Holmes er i denne bog lige så overjordisk som Sherlock Holmes i DoYLES bøger, men på en anden måde. Der er en forklaring på det.«

• *Hvordan lød pitchet til Becoming Sherlock til at begynde med?*

»Da jeg blev spurgt om at være med, skulle jeg være kreativ leder af et hold af forfattere. Det var det, jeg blev pitchet af Storytel. Der skulle være fire-fem forfattere i et rum med mig som en slags M i James Bond, der sidder på sit kontor og holder øje med alle disse 00-agenter. Uheldigvis lagde covid os forhindrer i vejen, og det viste sig at være umuligt at samle forfattere. Så i stedet for, at det blev et hold og mig som en slags kreativ leder, blev jeg først mentor for en anden forfatter, og siden overtog jeg så skriveprocessen, og den endelige udgave af bogen er min.«

• *Hvor kommer fremtids-elementet og steampunken fra?*

»Der findes et dokument et sted, der opridser mine ideer for, hvordan dette kunne gøres. Jeg tror ikke, at jeg selv brugte ordet steampunk, men tilfældigvis havde jeg på det tidspunkt lige set en Cirque de Soleil-forestilling, der var ren steampunk, og jeg elskede det visuelle udtryk. En af mine bedste opfindelser i *Becoming Sherlock* – jeg ved ikke, om du er enig eller ej – er The Bohemian Club. En skjult steampunk-kabaret midt i London, hvor alle kriminelle kommer, og hvor de seks Napoleon'er optræder. Det er en joke, der stadig får mig til at smile. Jeg kan se guldbroderiet og de røde fløjlsgardiner og mørket og lysestagerne for mig, og hvis man tænder lyset, ser der ganske ulækkert ud. Men i mørket, hvor alle flyder rundt og drikker og gambler, har det en vis charme. Der er lidt Weimar-æra over det. Det var

noget af den verdensskabelse, jeg lagde i det. Da Storytel kom til mig, tror jeg, at ordet steampunk var blevet nævnt. At det skulle være tonen i det. Jeg skrev så et dokument om, hvordan denne verden skulle se ud – som jeg sagde i begyndelsen af denne samtale: Det skulle handle om den verden, som dommedagsprædikanterne siger, at vi er på vej ind i. Folk har iPhones, men ikke noget signal. Den slags ting.

De har biler, men ingen benzin. De har lys, men har ikke råd til at tænde for det mere end en gang om ugen, så de bruger i stedet kul eller gas. En tilbagevendende til den victorianske æra.«

• *Becoming Sherlock bliver på den måde ganske politisk. Følte du et ansvar for at gøre den politisk, fordi den foregår i fremtiden og ikke i victoriatiden?*

»Jeg føler aldrig et ansvar for noget som helst, når jeg skriver. Jeg tager ikke hensyn til de seneste politiske, moralske eller sociale emner, fordi A. De forandrer sig hele tiden og B. Deri lurer vanviddet. Hvis man forsøger at please alle eller komme med budskaber om verden, som alle er enige i, så ender man et svært sted. Jeg skal først og fremmest underholde. Hele mit liv har mit arbejde handlet om at fortælle historier, der underholder og forfører folk, som forsøger at gøre tingene på en original og ny og frisk måde. Jeg elsker sprog. Jeg elsker brugen af mit sprog, og jeg elsker ordenes magt, og jeg begynder altid at smile, når jeg finder på en god sætning. Jeg er begyndt på at skrive poesi, og mødet mellem ordene, og hvordan en lille sætning på to-tre ord kan have så stor en kraft, når man sætter dem sammen, synes jeg stadig er blændende og utroligt. Hvad angår politik og et syn på verden, så kan man ikke skrive – jeg tror, at jeg har skrevet

59 romaner og 100 timers tv – uden at udvikle et blik på den verden, man lever i. Jeg har et meget dystert syn på verden, som den er nu, men som forfatter prøver jeg meget, meget hårdt på at være positiv og optimistisk. Hvad er pointen med en bog, der fortæller én, at man er fortabt, og man lige så godt kan blive i sengen og give op? Men jo ældre jeg bliver, jo mere jeg skriver, og jo mere jeg følger med i politik – min søn arbejder med politik – oplever jeg, at jeg i højere og højere grad sætter spørgsmålstegn ved, hvor vi er på vej hen, hvad der sker i verden, og hvordan vi er endt her. Svarene på de spørgsmål kan findes i litteraturen, og en af de ting, jeg tænker mere, er, at fornøjelsen ved at læse bøger er, at det giver en forståelse af verden og empati med andre mennesker i verden og en forståelse af, hvem vi alle er, hvor vi kommer fra, hvor fremmede kommer fra. Og hvis man ikke læser, og i Storbritannien oplever vi i nogen grad et fald i læsning, så ender man med det had og den forsimpning og den mangel på menneskelighed, vi ser over hele verden lige nu.»

• *Science fiction er en god genre til at udforske den slags. Det her er jo en form for science fiction- eller fremtidsroman. Man siger noget om fremtiden, men også om nutiden.*

»Al science fiction tager udgangspunkt i nutiden. Man kan sige, at science fiction handler om frygten for fremtiden, hvilket i høj grad er en del af nutiden.«

Veloplagt leg med universet

• *Når jeg læser Den røde cirkel, får jeg indtrykket af, at du har haft det sjovt med at lege med universet, figurerne, London som en figur og alle referencerne. Reichenbach Vandfaldet bliver en kornmølle. The Six Napoleons er en teatertrup. Den slags referencer.*

»Bogen er proppet med easter eggs, hvilket, kan man sige, er en slags gave til alle sherlockianere eller holmesianere. Det er min måde at sige undskyld for nogle af alle de friheder, jeg har taget. Det Jeg siger: 'Hør her, jeg elsker den her verden. I elsker den her verden. Og vi er de eneste, der vil kunne genkende de her referencer.' Og jeg vil vædde med, at du også har misset en eller to af dem, for der er virkelig mange også fra Doyles privatliv og hans egen verden. Du lagde måske mærke til en af de læger, der arbejder sammen med Watson, hedder George Edalji og stammer fra ...«

• *Julian Barnes' Arthur & George.*

»Du opdagede det naturligvis. Men hvem vil ellers gøre det? Jeg elsker det. Jeg elsker, at vi har et fællesskab. Vi har et af de bedste fællesskaber i verden. Folk, der elsker en bog, hvad enten det er Poirot eller Holmes, eller de er store Bond-fans, der debatterer om Daniel Craig-filmene egentlig var gode eller ej, er en del af et vidunderligt broderskab. I en verden, hvor folk flokkes om ekstrem politik eller konspirationsteorier eller had til hinanden, er det fantastisk, at der er mennesker som din ven, der har Sherlock Holmes' dagligstue i sin kælder i Reading, og som bare fryder sig over fornøjelsen ved en god historie. Jeg er en stor beundrer af og har stor veneration for Sherlock Holmes-verdenen, og dette er min gave til dem i disse bøger. Det er vores hemmelige kodeord.«

• *Du har beskæftiget dig med Bond, Poirot, Holmes. Har du nogensinde været bange for at kaste dig ind i en verden, der så at sige ikke tilhører dig? Folk er meget passionerede omkring de ting, de elsker, og de verdener de dyrker.*

»Da jeg til at begynde med blev spurgt, om jeg ville skrive *Silkehuset*, hvilket er omkring 15 år siden, ville jeg ikke gøre det, før alle havde læst det første kapitel. Jeg skrev det første kapitel af bogen, før jeg skrev under på kontrakten. Jeg sendte kapitlet til min agent, til Doyles arvinger, til alle, der var involveret, forlaget, og jeg spurgte: 'Er det her godt nok? Kan I lide det?' De læste det og var glade, og så skrev jeg bogen. Jeg var nervøs for at være bange for ikke at gøre det godt nok. Jeg var også nervøs ved at skrive Bond – af andre grunde. Bond er mere kontroversiel end Sherlock Holmes i en moderne sammenhæng. Nogle af elementerne i bogen bliver nu til dags anset for at være problematiske. Og jeg var klar over, at der var så mange kontroverser omkring Fleming, at jeg var ret nervøs. Men jeg overvejede ikke i nogen af tilfældene at lade være med at skrive bøgerne. Jeg havde bare brug for bekræftelse af, om det var det rigtige at gøre. Da jeg skulle i gang med *Trigger Mortis*, mødtes jeg med rettingshaverne, og jeg kan huske, at jeg medbragte et dokument på 12 sider, som fortalte, at 'dette er min historie. Sådan opfatter jeg Bond. Det her er, hvad jeg har tænkt mig at gøre i forhold til karaktererne og plottwists og den slags. Hvad synes I?' Jeg kan huske, at de var bekymrede, fordi jeg

ville bringe Pussy Galore tilbage – hun optræder i *Trigger Mortis*. Det havde vi en lang diskussion om, og jeg vil altid være taknemmelig for, at de var enige med mig i, at det var en god idé. Jeg elsker, at hun dukker op igen i den første bog.«

• *Du sagde før, at Sherlock Holmes har været en del af dit*

liv, siden du var 17 år gammel. Hvordan mødte du ham første gang?

»Min far gav mig romanerne og novellerne i to bind ... jeg kan se dem for mig, selv om de ikke befinder sig i dette hus, men et andet sted. Omslaget var rødt, meget lille skrift. Det var en julegave eller fødselsdagsgave, da jeg var 17, og jeg vidste allerede, at jeg ville være forfatter. Jeg havde vidst, at jeg ville skrive, siden jeg var ti år gammel. Men jeg havde endnu ikke forestillet mig, at jeg ville skrive krimier. Jeg troede, at jeg ville skrive komedier og thrillere og stykker, faktisk, og andre ting. Men Sherlock Holmes-historierne gjorde et stort indtryk på mig, blandt andet fordi jeg boede et sted, der hedder Stanmore. Det var en nordlig forstad til London og i sandhed et kedeligt sted. Det ligger for enden af undergrundsbanen. Det sidste stop er Stanmore. Man føler, at livet stopper, fordi man står af i Stanmore. Jeg var et fantasifuldt barn, og jeg følte mig altid lidt indespærret, og jeg kedede mig det sted, jeg boede. Men Sherlock Holmes-historier foregår endnu mere kedelige steder. Norwood. Jeg ved ikke, om du nogensinde har været det – og jeg undskylder, hvis nogen, der læser interviewet, elsker Norwood. Jeg er sikker på, at Norwood er et fantastisk sted, men for mig er det ... Croydon. *De fires tegn* foregår i Croydon, og Croydon er altså ikke noget særligt spændende sted. Det, jeg elskede

ved historierne, var, at et tempel i Indien, en stjålen skat, britiske soldaters sammensværgelse – tentaklerne fra det kan nå alle steder i verden. Til Croydon, til Norwood, hvor en bygmester gemmer sig bag en hemmelig dør for at kunne begå en forbrydelse. De bedste krimier behøver ikke foregå i Midsomer eller Oxford eller i Los Angeles. De kan foregå i hvilket som helst lille samfund, uanset hvor ensformigt eller kedeligt det måtte tage sig ud. Det er, hvad Sherlock Holmes-historierne kan. Vi har talt om, hvordan Doyle gør London til en figur, og jeg kan godt lide tanken om, at figuren London i bøgerne – og i *Becoming Sherlock* – slet ikke er virkelighedens London. London er mange, mange ting, og man kan beskrive det på mange forskellige måder. Det billede, Doyle tegnede af London, er måske det mest berømte af dem alle – han definerede måden, vi tænker på London på.»

• *Sammen med Charles Dickens.*

»Du nævner den anden forfatter, hvis samlede værker jeg har læst. Charles Dickens. Selvfølgelig. Du har helt ret. De steder, hans bøger foregår, bliver i sig selv personer og figurer. Jeg boede i mange år ved siden af Bleeding Heart Yard (optræder i Dickens' *Lille Dorrit*, red.), og jeg gik altid rundt derinde. Det ligner sig selv. Det er stadig Charles Dickens. Hans genfærd vandrer rundt på brostenene. En anden forfatter, som du måske nok ikke kender, men som du måske gerne vil læse, er en mand ved navn George Gissing, der skrev om den samme tid som Doyle og om London, et andet London. Gissing's London er George Orwells London – Orwell var stor Gissing-fan – og det er et dystert, koldt, ubehageligt og sygdomsplaget sted. Doyle skriver ikke om den sociale fordærvelse i London på samme måde som Dickens eller Gissing. Som jeg sagde, Doyle maler et højnet billede af London.«

Doyle er Gud

• *Jeg er stor fan af din Hawthorne & Horowitz-serie, og jeg venter utålmodigt på næste bind i serien, som udkommer snart. Er Sherlock Holmes inspirationen for serien, hvor der optræder en fikcionaliseret udgave af dig selv?*

»Inspirationen for Hawthorne & Horowitz-bøgerne begyndte med Watson og Holmes. Selvfølgelig. Det er der meget få krimier, der ikke gør på en eller anden måde. Et forlag bad mig om at skrive en serie af krimier – *murder mysteries* – det er det, forlæggere vil have. De vil have en række figurer, der kan vende tilbage 12 gange. Det sælger. Min første overvejelse var, om jeg havde lyst til at gøre det. Jeg har skrevet en masse krimi af den ene eller den anden slags, og havde jeg virkelig lyst til igen at bevæge mig ned i det kaninhul? Og hvis jeg gjorde, hvad kunne jeg så skrive, som var noget nyt og noget anderledes. Hvis der er én ting, jeg håber, at mit forfatterskab bliver husket for, så er det, at det er meget mangfoldigt og skrevet i mange forskellige formater og rummer mange forskellige ideer og forskellige genrer. Jeg begyndte at tænke på Doyle, og i en Doyle-roman eller -novelle befinder han sig på toppen af bjerget. Han er forfatteren, han er Gud. Han ved alt, og han ser alt. Han ved, hvem morderen er, før nogen er blevet slået ihjel. Ikke at der er så mange mord eller dødsfald i Sherlock Holmes-historierne. Det er også en del af fornøjelsen ved

dem. Men han er geniet, og han kan skabe en figur, der er næsten lige så genial som ham, Sherlock Holmes, og han er, om du vil, forfatterens talerør. Forfatteren ved. Detektiven fortæller. Detektiven har en *sidekick*, som kan være for eksempel Hastings eller Watson, og selv om Watson overhovedet ikke er så dum, som nogle mennesker tror – han er faktisk en meget opvakt mand – så kan han sammenlignet med Sherlock Holmes fremstå fjollet. En sidekicks job er at tage fejl omkring alting. Jeg fik den tanke, at man ikke skulle tænke på detektiven, men på forholdet mellem de to. Gå tilbage til Doyle og fjern forfatteren fra bjerget og put vedkommende ind i bogen – Doyle bliver Watson. Hvad sker der så med hele mordmysteriet? Det bliver vendt på hovedet.

Pludselig er forfatteren ikke længere den mest begavede person, men den dumme af dem alle i bogen. Han bliver helt og holdent afhængig af detektiven, og hvis detektiven ikke opklarer forbrydelsen, er der ingen bog. Pludselig bliver hele genren, *whodunit*, mordmysteriet, vendt på hovedet. De mistænkte og

de falske spor, overraskelserne og afsløringerne kan være de samme, men det er en helt anden måde at nærme sig det på. Og den idé fik mig til at smile, og jeg tænkte, at det var måden at gøre det på. Så jeg pitched det til Penguin Random House, og de sagde ja. Jeg skal i gang med den sjette, og jeg tror, at jeg i alt vil skrive 12, og jeg elsker at skrive dem. Det vil måske mere dig at vide, at jeg faktisk ikke optræder i den næste. Jeg bryder mig ikke om det skabelonagtige, eller at tingene bliver forudsigelige. Jeg har udviklet en skabelon, der siger, at Hawthorne er begavet, jeg er dum, han efterforsker, og jeg stiller spørgsmål og ender som regel med at blive stukket ned. Det har jeg gjort fire gange, og jeg tænkte, jeg ville gøre det lidt anderledes i nummer fem. I nummer fem er det en gammel sag, en sag, Hawthorne løste, før han mødte mig, og det gør det på den ene side anderledes og i mit hoved fornøjeligt på en anden måde – det gør det så også til et mareridt at skrive. Men det er en anden diskussion.«

• *Nyder du at lave sjov med dig selv?*

»Ja, konstruktionen af det forhold, som ligger meget lagt fra Holmes og Watson ... for hver bog kommer jeg til at kunne lide Hawthorne mere og mere. Det er igen noget, Doyle har lært mig. Man kan ikke have en detektiv, som er usympatisk. Og alligevel er Sherlock Holmes på nogle områder usympatisk. Han kan være meget kold, er svær at leve sammen med og har ikke store sociale evner. I *En studie i rødt* nævner Watson alle de ting, som er irriterende ved Holmes, og alle de ting, han mangler eller er uinteressert i. Umiddelbart kan det forhold være svært at forstå. Men fordi Watson er så glad for Holmes, og der er en underliggende sympati mellem de to, køber man det alligevel. Der er en af novellerne, *The Three Garridebs*, hvor Watson er såret, og Holmes skynder sig hen til ham. Han viser i et kort øjeblik de følelser for ham, som han altid har haft.«

• *IDet Tomme Hus, hvor Holmes vender tilbage efter flere år, hvor Watson har troet, at han var død. Watson besvimer, da han ser Holmes, og Holmes undskylder.*

»Ja, det er en skøn scene.«

• *Den leg, som sherlockianere leger, går ud på, at Holmes er virkelig person, og at Watson skrev historierne. Hawthorne*

& Horowitz-bøgerne minder mig om det. Det er grunden til, at vi sherlockianere kan skrive så mange bøger og forskningsartikler om Holmes og Watson og den verden, de bebor, og om de unøjagtigheder og uoverensstemmelser, der er i bøgerne.

»Moriartys fornavn skifter fra John til James. Når jeg laver fejl i mine egne bøger – når jeg ofte laver fejl i mine bøger – og folk tweeter eller skriver breve til mig, og mine forlæggere får at vide, at en læser har fundet endnu en fejl, siger jeg altid til mig selv, at Doyle var ligeglad. Hans bøger er proppet med fejltagelser. Min favorit er i *Det brogede bånd*, hvor slangen kravler op ad et reb, hvilket ville være umuligt. En slange kan ikke kravle op ad et reb. Der er også fløjten, som han bruger til at kalde på slangen. Men det kan man ikke. Slanger er døve. Men ingen læser den historie og siger, at den er absurd, fordi det er den ikke. Det er en af de bedste noveller, der nogensinde er skrevet af nogen forfatter. Den er i sandhed dejlig. Jeg siger altid til mig selv, når jeg skriver, at selv om akkuratesse og præcision på mange måder er værd at stræbe efter – og jeg laver ikke fejl med vilje. Jeg researcher og arbejder hårdt for at undgå fejltagelser. Men når jeg gør det, så betyder det reelt ikke noget, for det er ikke historiens pointe. Jeg plejer også at sige, at læsere, som finder fejltagelserne, kan give sig selv et stort klap på ryggen og være stolte over at have grebet mig i en fejl. Doyle er den første, jeg tænker på, fordi han lavede så mange fejl. Det legende element i historien, som du også talte om, er en stor del af det. Historien om *De rødhårede forening* – alene tanken om den forening er så vidunderlig og får én til at smile. Navne. Jeg kigger dagligt på holmeske personnavne, fordi de er så bemærkelsesværdige. Der er en betjent ved navn Athelney, Athelney Jones. Hvor i alverden kommer det fra? Watson skulle oprindeligt have heddet Ormond Sacker.«

• *Og Sherlock Holmes skulle have heddet Sherrinford Holmes.*

»I en bog med titlen *A Tangled Skein*«

• *Man smiler også ad måden, Sherlock Holmes får sit navn på i din historie. Og hvordan 221B bliver til. I den første del af historien hedder adressen blot 221.*

»*Becoming Sherlock* handler også om, hvordan adressen blev til. Den mest berømte adresse i historien. Det var virkelig meget sjovt at finde på disse ting og udtænke dem. Det er ikke dem alle, der er mine ideer. Men når jeg tænker på, hvor svært det var at skrive bogen under covid med en forfatter, jeg kun sjældent mødte, må jeg sige, at Sarah også kom med mange gode ideer.«

• *Du laver sjov med dig selv i Hawthorne & Horowitz. Er humor vigtig for dig?*

»Inden jeg svarer på det spørgsmål, er det vigtigt for mig at understrege, at denne bog er blevet til i et samarbejde. Det er ikke kun min bog. Historien er hundrede procent min. Tror jeg. Men selv den undergik en forandring, mens vi skrev den. Jeg vil gerne hylde Sarah for hendes originalitet og nogle virkelig vidunderlige og inspirerende ideer. Det var

som sagt meningen, at vi skulle have været et helt hold af forfattere, men det endte med, at vi var to, og selv om jeg var den ældste og mest erfarne, alene i kraft af antallet af bøger, jeg har skrevet, er det vigtigt ikke at lade, som om dette kun er min bog. Og at hun bare sad der og tog noter. Det er endog meget langt fra sandheden. Når det så er sagt: Humor spiller en vigtig rolle i mange mordmysterier. Agatha Christie gør det med Poirot, og det samme gør Sophie Hannah. Mange forfattere. Jeg kan godt lide Ellery Queen, og hans bøger er fulde af humor. Der er forfattere, som tager sig selv lidt for alvorligt, og jeg synes, at deres mordmysterier er mindre tiltalende. Mordmysterier handler om menneskelighed. De handler ikke om mord eller vold. De handler om mennesker, og det er fornøjelsen ved at skrive dem – at lære folks gode og onde sider at kende. Når de er mest modige, og mest kujonagtige. Det er fornøjelsen ved det. Og guderne skal vide, at vi mere end nogensinde har brug for humor. Jeg tænker også på den verden, der befinder sig udenfor vinduet her ved siden af mig. Hvis folk bare kunne lægge noget af deres vrede og fjendtlighed fra sig og i stedet favne mere menneskelighed og varme og humor. Humor er selvfølgelig upassende i mange dele af verden i øjeblikket, men ikke desto mindre er det at finde noget at smile ad om morgenen, før man kaster sig over den næste avis, en måde at bevare sin forstand på.«

Fascineret af hemmeligheder

• *Jeg har to spørgsmål tilbage. Hvad fascinerer dig ved krimigenren og det at løse mysterier? Handler det slet ikke om mysterierne, men om de personer, man skildrer?*

»Jeg har, tror jeg, været interesseret i hemmeligheder, siden jeg var ti år gammel. Jeg elsker

tanken om, at intet er, hvad det giver sig ud for at være. At den verden, vi bliver præsenteret for, måske ikke er virkelig eller sand eller slet ikke eksisterer. Jeg elsker at tænke på, hvad der er bag den sort-hvide dør, der er bag dig lige nu. Hvor fører den hen? Glasruderne ser ret mørke ud, hvad er der på den anden side af den dør. Hvad skjuler du? Hvem er den virkelige Christian Monggaard? Er du under jorden lige nu. Dit værelse ser ud, som om det kunne det være. I alt, hvad jeg laver, det være sig *Alex Rider* eller nogle af mine tidlige Tim Diamond-historier, der også var detektivhistorier, er mysterier og hemmeligheder. Jeg elsker *Tintin*, fordi *Tintin* handler om mysterier. Hvis jeg drejer mit kamera, så du kan se den sidste reol, det er min hemmelige dør. Det er det, en detektivhistorie handler om. Jeg har et lille kranium stående her. Jeg har også et lille memento mori deroppe. En detektivhistorie ser om bag det næste forhæng. Det sparker døre ind. Et par, der lever harmonisk sammen, er ikke lykkelige. De har en hemmelighed. Jeg kan huske, at i en af de første Caroline Graham-bøger, jeg dramatiserede til tv, har husets frue sin døde bror i en seng oppe på loftet, hvor han rådnar væk. Jeg elsker den fornemmelse af at rive ting ned og finde ud af ting. Jeg elsker magi og tryllekunstner og illusioner. Jeg elsker ting, der ikke helt er, hvad de giver sig ud for at være. Jeg elsker legetøj. Jeg er omgivet af legetøj i dette værelse, og det har den samme effekt – det kan mærkelige

ting. Det får mig til at smile, fordi livet umiddelbart er så almindeligt og kedeligt. Mordmysterier giver én mulighed for at rive facaden ned og se, hvad der befinder sig bag ved.»

• *Jeg er så misundelig på den hemmelige dør. Jeg skal have én i mit nye hus.*

»Alle bør have en hemmelig dør.«

• *Den sidste ting, jeg vil spørge dig om, og måske er det blot en opsummering af, hvad vi allerede har talt om: Men når du skal beskrive en god Sherlock Holmes-historie, hvilke elementer skal den så indeholde?*

»Det er et meget svært spørgsmål at svare på som det sidste. Hvis man taler om Doyle, så er det svært at finde en Sherlock Holmes-historie, der ikke er god. De rummer alle vidunderlige elementer, og der er ingen pointe i, at jeg opremser dem for dig, fordi det ved du jo udmærket godt. Men hvis vi taler om en fortsættelsesroman eller en genfortolkning af Sherlock Holmes, vil jeg sige, at det handler om at finde essensen af det, Doyle forsøgte at gøre. Vi har talt om det, og jeg kommer til at vrøvle lidt, fordi jeg reelt ikke har et svar på dit spørgsmål. Jeg vil sige, at det handler om at finde essensen og ikke forgifte den, ikke ødelægge den. Man kan gøre hvad som helst med den bortset fra at fortynde den. Forgift den ikke, ødelæg den ikke. Så vil det for mig være en god Sherlock Holmes-historie.«

• *Det lyder så nemt, men det er et kunststykke af de større.*

»Det handler om at forstå, hvad Doyle skabte. Man har måske lyst til at gøre Sherlock Holmes til en kvinde, det har man gjort i Japan, man har måske lyst til at flytte ham op til det 21. århundrede, som Steven Moffat gjorde med Benedict Cumberbatch. Man har måske lyst til at placere ham i en steampunk-dystopi, hvilket er, hvad jeg har gjort sammen med Sarah i den nye bog. Og alle - Moffat, serien med Jeremy Brett, filmene med Basil Rathbone - tog de essensen og smed den op på lærredet, og det er det, man er nødt til at gøre.«

Lydbogsudgaven af Den røde cirkel med tilhørende pdf af bogen kan læs via Mofibo.

Sikke en masse ledig plads

Den skal da fyldes med fotos fra festen der ikke var plads til før det viste sig at interviewet ikke udfyldte den tildelede plads. Billederne er igen igen knipset af Bjarne Juul.

